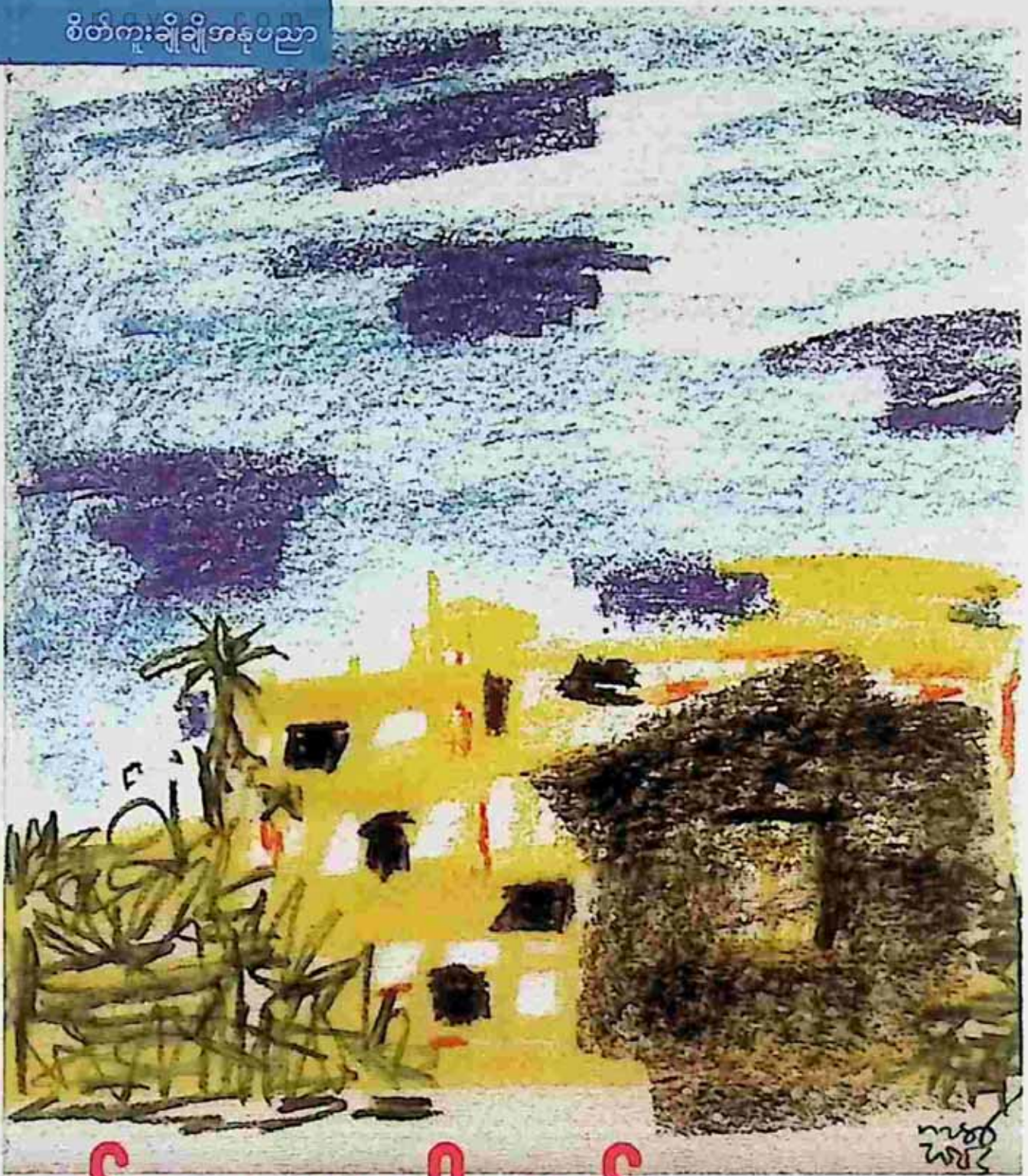

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ကျွန်မကမသျောပါဘူးနှင့်
အခြားမဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ
ခင်နှင်းယု

လေးကျွန်းမြင်းမိုရ်တောင်ထက်ပို

မစိမ်းသောလမ်း

ကျွန်မကမချောပါဘူး

တစ်ခါသုံးအပ်

မမဖြူနှင့် သူ၏ကိုကို

ပထိတစ်ကမ်း

ပျားရည်လည်းဆမ်း လမင်းနွမ်းပေါ့

ဘွားဘွား၏အရိပ်

KHY0002

1,500.00 KS

ဟတိကာ

၁။	လေးကျွန်းမြင်းမိုရ် တောင်ထက်ပို့	၅
၂။	မစိမ်းသောလမ်း	၁၉
၃။	ကျွန်မက မချောပါဘူး	၅၅
၄။	တစ်ခါသုံးအပ်	၁၀၃
၅။	မမဖြူနှင့် သူ၏ကိုကို	၁၂၇
၆။	ပဝါတစ်ကမ်း	၁၆၀
၇။	ပျားရည်လည်းခမ်း လမင်းနွမ်း	၁၉၄
၈။	ဘွားဘွား၏အရိပ်	၂၂၈

* * *

mgyc.com

mgyc.com

လေးကျွန်းမြင်းပိုရ် တောင်ထက်ပို

ပထမသားဦး ကိုယ်ဝန်ရှိစက ကိုဝင်းမောင် ဘာလုပ်သည်ကို သူနားမလည်။ သူ့ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဟု ဖွင့်ပြောလိုက်ကတည်းက သူတို့ အိမ်နောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးနှင့်ကပ်၍ အုန်းပင်သုံးပင် ကိုဝင်းမောင်က စိုက်သည်။ ဦးအောင်ကြီးတို့ အုန်းခြံမှ ပျိုးအုန်းသုံးပင်ရသည်။

ကိုဝင်းမောင်အလုပ်က ရန်ကုန်မှ ငါးခြောက်ကုန်သည်များကို အင်းများတွင် ငါးခြောက်ပေး ပေးသော ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည်။

အင်းမရွာတွင် အခြေစိုက်ကတည်းက ပေ ၈၀ x ပေ ၁၀၀ မြေကွက်လေး သူတို့နှစ်ဘက်မိဘဘက်မှရသည်။ အင်းမသည် ကားလမ်းဖြင့်ကျောင်းကုန်းထိပေါက်၍ ရေလမ်းဖြင့် ပန်းတနော်ကို ရောက်သည်။

ကိုဝင်းမောင်အလုပ်နှင့် အုန်းပင်စိုက်သည်နှင့် ဘာမှမဆိုင်။ သူသည်ကိုဝင်းမောင်ကို ဘာမှမမေး၊ အင်းထဲမသွားသောအခါ စိတ်ပြေလက်ပျောက် အုန်းပင်စိုက်သည်ဟုပဲ ထင်သည်။

အမေ့ကိုတော့ ပြောမိသည်။

‘ကိုဝင်းမောင် ဘာလုပ်တာလဲ-မသိဘူးအမေ၊ ကျွန်မက မေးတော့ သားဦးရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်တဲ့၊ ကျွန်မကိုယ်ဝန်ရှိတယ် ပြောပြီး နောက်နေ့အုန်းပင်စိုက်တာပဲ’

mg y o e . အမေက ရေလဲမှ ခေတ္တလာလည်တုန်းက သူဒီလိုပဲ ပြောမိသည်။

“အုန်းတစ်ပင်စိုက်တာ လင်တစ်ယောက်ရတာနဲ့ တူတူပဲ” ဟု အမေကပြောသည်။

သားဦးလေး မွေးတော့ ကိုဝင်းမောင်ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သည်။

“မကျေးရေ ငါ့သား မျက်နှာက ကြည်လင်နေတာပဲ၊ ကြည်မောင်လို့ နာမည်ပေးမယ်”

သားဦးလေးကလည်း သူ့အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစွမ်းအင်အားကောင်းတုန်း၊ နို့ထွက်ကောင်းတုန်း မွေး၍လားမသိ၊ ဖွံ့ဖွံ့ဖြူဖြူ ထွားထွားကြီး ဖြစ်သည်။

အင်းထဲက ပြန်လာချိန် ဘယ်လိုပဲ နောက်ကျနောက်ကျ နောက်ဖေး ရေတွင်းမှာ ရေချိုးရင်း အုန်းပင်ကို ရေလောင်းရသည်။ သွားစရာမရှိလည်း ကိုဝင်းမောင် မှန်မှန်ရေလောင်းသည်။

“သုံးနှစ်အုန်းလည်း ရှိတယ်၊ ငါက ဝက်မလွတ် သုံးနှစ်အုန်းကို မကြိုက်ဘူး၊ ၅နှစ်အုန်း၊ အုန်းကြီးပဲ ကြိုက်တယ်”

အုန်းပင်လေးတွေ ခါးလောက်မရှိတရှိမှာ သားက နှစ်နှစ်ထဲ ဝင်လာသည်။

မကျေး နောက်တစ်ယောက် ကိုယ်ဝန် လွယ်ရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ ကလေးရှိကြောင်းပြောတော့ ကိုဝင်းမောင်မျက်နှာ ဝင်းပသွား ပြန်သည်။

“ငါ့သားကြီး အဖော်ရပြီပေါ့” ဟုဆိုသည်။ အင်းမချောင်းဘက် ထွက်သွားသည်။ အပြန်ကျ သစ်ပင်သုံးပင်နှင့် ပြန်လာသည်။

“မကျေး တူးရွင်းပေးစမ်း”

မကျေးက နားမလည်။ တူးရွင်းကိုယူကာ ကိုဝင်းမောင်ရှိရာ အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ကို ဆင်းလာသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီမှာလေ ပန်တပွတ်ကမျိုး၊ မန္တလေး ရင်ကွဲသရက်သီး သုံးပင် စိုက်ရမယ်- နောက်သားအထိမ်းအမှတ်”

ကိုဝင်းမောင်က သစ်ပင်စိုက်ဖို့ မြေကျင်းတူးနေသည်။ သရက်ပင်က နေရာယူသောကြောင့် ပေ ၂၀ လောက်စီ ခွာ၍စိုက်သည်။ သားသည် သူ့သစ်ပင်စိုက်ရာသို့ ပြေးလာကြည့်သည်။

မကျေးက ကိုဝင်းမောင် စိုက်ထားသော သရက်ပင်များကို မြေကူ၍ ဖို့ပေးသည်။

“ကဲ... မြေကြီးတွေ ပေလို့ ရေချိုးလိုက်ဦး”

သူ့ရေချိုးဖို့ ရေတွင်းရှိရာ သွားတော့ သားက အုန်းပင်များ အနားမှ လျှောက်ကာ လိုက်လာသည်။

“မကျေးရေ ကြည့်စမ်းဟေ့၊ အုန်းပင်တွေ ငါ့သားအရပ်ထက် မြင့်သွားပြီ”

အင်းမက ရေမြေကောင်းသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဆိုတော့ မိုးကလည်း ကောင်းသည်။ သရက်ပင်လေးတွေ အားလုံး ရှင်သည်။

မကျေးတို့မှာ မြို့သူတွေလိုမဟုတ်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိချိန် အထူးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရန်မလို။ အိမ်ကိစ္စ လုပ်ပြီးလျှင် ရေတွင်းမှ ရေငင်ကာ သရက်ပင်၊ အုန်းပင်များကို ရေလောင်းပေးသည်။ ဒါကြောင့်လားမသိ၊ ဒုတိယသားကို မကျေး ရှောရှောရှူရှူ မွေးသည်။

“အောင်မလေး-ငါ့မှာ သားတွေနှစ်ယောက်တောင်၊ သားကြီးရေမင်းဖို့ ညီလေးရပြီ”

ကိုဝင်းမောင်က ဒုတိယသားကို ပွေ့ချီရင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ ဒုတိယသားကိုတော့ တင်မောင်ဟု အမည်ပေးသည်။

သရက်ပင်က အုန်းပင်လောက် အကြီးမမြန်။ ဒါပေမဲ့ သန်သည်။ မကျေးကတော့ ထင်သည်၊ သားကြီးကြည်မောင်က အုန်းပင်လို ရှည်ရှည်ထွားထွားဖြစ်၍ သားငယ်တင်မောင်က သရက်ပင်လို ဂင်တိုတို

မကျေးက မစံပယ်လို့ အမည်ပေးချင်ပေမယ့် စတုတ္ထကလေးမှာ သားလေးဖြစ်၍ ကိုဝင်းမောင်က မောင်စန်းမောင်ဟု အမည်ပေးသည်။ သားရသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သပြေပင်ကို မောင်စန်းမောင်မွေးပြီးမှ ၃ ပင် ထပ်စိုက်သည်။

ကြည်မောင်၊ တင်မောင်၊ စန်းမောင်သားက ဂုဏ်ထူး၊ သမီးက မကြေးမုံ။ မောင်စန်းမောင် မီးတွင်းထဲမှာ မကျေးအမေ ဆုံးသွား၍ ရေလဲကို မကျေးမသွားနိုင်။ ကိုဝင်းမောင်က သွားရောက် သင်္ဂြိုဟ်သည်။

သားကြီး ကြည်မောင် ၄ တန်းအောင်တော့ ကိုဝင်းမောင်က ပန်းတနော်ကို ပို့သည်။ သားငယ်သေး၍ မကျေးကမခွဲချင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဝင်းမောင်အစ်ကိုရှိနေ၍ သူ့စိတ်ချလိုက်ပါသည်။ သားတွေ စာကြိုးစား၍ မကြေးမုံက စာကျက်ပျင်းသည်။

“မိန်းကလေးပဲ၊ အိမ်မှုကျွမ်းကျင်ဖို့လိုတယ်၊ ကျွန်မသမီး စာမတော်လည်း နေပါစေ” မကျေးက ပြောပေမဲ့ ကိုဝင်းမောင်ကတော့ သူ့သမီးကို ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်စေချင်သည်။

ကိုဝင်းမောင် မျှော်မှန်းသလို မဖြစ်လာပါ။ မကြေးမုံသည် ပညာမစုံခင် ကျောင်းထွက်ကာ လင်နောက်လိုက်သွားသည်။ အငယ်ဆုံး စန်းမောင်ကိုပါ သူ့အစ်ကိုများ နည်းတူ အထက်တန်းရောက်တော့ မအူပင်အစ်ကိုဖြစ်သူထံ ပို့၍ ကိုဝင်းမောင်က စာသင်ကြားစေပါသည်။

သားကြီးကြည်မောင်နှင့် တင်မောင်က တက္ကသိုလ်ရောက်၍ ကြည်မောင်ပင် အင်ဂျင်နီယာ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ပြီ။

ဖွေးဖွေးလှုပ်ပွင့်နေသော ကံ့ကော်ပင်အောက်တွင် မကျေးက ထိုင်ရင်း သမီးကြေးမုံကို သတိရနေသည်။ ကိုဝင်းမောင်ကို ကြည့်ရတာ ယခင်လို သွက်သွက်လက်လက် မရှိ၊ မိခင်ဖြစ်သူ သူ့ထက်ပင် သမီးလင်နောက်လိုက်သွားသည်ကို စိတ်ထိခိုက်နေပုံရသည်။

မကျေးအနားကို ကိုဝင်းမောင်က လာထိုင်သည်။ မကျေးသည် သမီးအကြောင်း စကားစဖို့ စဉ်းစားနေသည်။ မနေ့ကပဲ မအူပင်က

ကိုဝင်းမောင် အစ်ကို ကိုသန်းအောင်က မကြေးမုံကို ယောက်ျားလေး ဘက်က မိဘများက ပြန်လည်အပ်နှံပါမည်၊ လက်ခံပါဟု ဦးအောင်ကြီးမှ တစ်ဆင့်စကားဆိုလာသည်။ သူကတော့ မိခင်ဖြစ်လေတော့ သမီးလေး ပါသွားပြီးနောက် အပျိုပြန်ဖြစ်လာတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ မိသားဖသားပီပီ အပ်နှံသည်ကိုပဲ လက်ခံချင်သည်။ ကိုဝင်းမောင် သဘော မသိရသေးဘူး။

“ကိုဝင်းမောင်”

ကိုဝင်းမောင်သည် မကျေး ခေါ်နေသည်ကို ပါးစပ်နှင့်မထူး၊ မျက်လုံးနှင့်ပဲ ဘာကိစ္စလဲဟု မေးနေပုံရသည်။ မကျေးက အတိုချုံး၍ ကိုသန်းအောင် ပြောသည်ကို ပြန်လည်ပြောပြသည်။ ကိုဝင်းမောင်က မလှုပ်။

“ခေါင်းပေါ် မော့ကြည့်လိုက်စမ်းကိုဝင်းမောင်” ကိုဝင်းမောင်က မော်ကြည့်သည်။

“သမီးမွေးတုန်းက စိုက်တဲ့ ကံ့ကော်ပင်တောင် ပွင့်ပြီပဲ၊ ခူးမကုန် လို့ ဖောက်သည်တောင်ပေးနေရပြီ၊ သမီးလည်း အချိန်တန်တော့ ယူသွား တာပေါ့၊ အေးလေ မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းယူဖို့ မစိစဉ်တတ် တာတော့ သမီးမလိမ္မာတာပေါ့၊ ဦးအောင်ကြီးတို့ကလည်း ယောက်ျားလေး ရှင်နဲ့ သိတယ်။ လက်ခံလိုက်ပါတဲ့”

“မင်း သဘောပဲ၊ ကြည့်လုပ်ပေတော့”

ကိုဝင်းမောင်ပြောရာမှထသွားသည်။ အနောက်ဘက် ကောင်း ကင်ကို နောက်ခံထား၍ အုန်းလက်များ ယိမ်းနေကြသည်ကို မကျေး ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

မကြေးမုံကိစ္စ ပြီးသွားတော့ ကိုဝင်းမောင် အိပ်ရာပေါ် လဲသွား သည်။ မည်သူမျှ ကိုဝင်းမောင် ဒါလောက် စိတ်ထိခိုက်မည် မထင်။

သားကြီး ဘွဲ့ယူမည့်နှစ်မှာ ကိုဝင်းမောင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သားကြီး ဘွဲ့တစ်ခုရသွားသည်ကို ကိုဝင်းမောင် သိသွားပေမဲ့ ဘွဲ့ယူပွဲ ကိုတော့ မတက်ရပါ။ မကျေးကလည်း မျက်ရည်စက်လက်နှင့် သားဘွဲ့

ယူပွဲကို မတက်လိုဆို၍ ကိုသန်းအောင်တို့ လင်မယားပဲ ဘွဲ့နှင်းသဘင် ပွဲကို လိုက်သွားကြသည်။

“ငါက တောသား၊ တို့ရွာမှာ အင်းတွေရှိတော့ ဒီလုပ်ငန်း လုပ်နေရပေမဲ့ အင်းသူကြီး သားတွေသမီးတွေလို ဘွဲ့ရအောင် ငါ့သား သမီးတွေကို ပညာသင်ပေးချင်တာ၊ ကြည်မောင်တော့ ငါ့ဆန္ဒပြည့်အောင် ဖြည့်ခဲ့လို့ သာဓုခေါ်တယ်”

ကိုဝင်းမောင် မမာနေစဉ် ကြည်မောင်စာမေးပွဲ အောင်ကြောင်း အဖေကို ပြောပြစဉ်က ကိုဝင်းမောင်က ယခုလို ပြောခဲ့သည်။ သူမသေခင် သားဘွဲ့ရသည်ကို သိသွားရ၍ မကျေး ကျေနပ်ပါသော်လည်း သားကြီး၏ ဘွဲ့နှင်းသဘင်တက်ပွဲကိုတော့ တက်ရောက်ရန် မကျေး စိတ်မတင်းနိုင် တော့ပါ။

* * *

“အရိုးကျေး”

ခြံဝင်လာသူက မငယ်၊ သူထိုင်နေရာ ခုံတန်းမှာ လာရောက် ထိုင်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ မငယ်”

“ကံ့ကော်တွေ ပွင့်တုန်းကရော စံပယ်ပွင့်တုန်းကရော ကျွန်မကို အရိုးပေးတယ်၊ အခု သပြေခက်လည်း ကျွန်မကို ပေးပါ”

မကျေးသည် အံ့အားသင့်နေသည်။ သပြေခက်များ သူတို့ရွာမှာ ဘုရားတင်လျှင် ရှိသည့်အိမ်က တောင်းယူ၍ ခူးကာ ဘုရားတင်ကြသည်။ မဝယ်ရပါ။

“မငယ်ရယ် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်မ စည်းပြီးဖောက်သည်ပေးမှာပေါ့၊ ပန်းတနော်ကတစ်ဆင့် ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းကုန်းကတစ်ဆင့်ဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်ပို့ရင်ရတယ်၊ ရန်ကုန် မှာ သပြေ တစ်စည်း ၂၀/- ရောင်းရတယ်၊ အရိုးတို့အပင်က သပြေကြီး တွေ၊ တခြားက အသေးပင်ဆိုရင် ၁၅/- အရိုးရဲ့၊ အုန်းသီးရော အရိုး

စိတ်ကူးချိချိ

“ဦးအောင်ကြီးတို့ဆီ လာကောက်တဲ့ လူတွေနဲ့ အရီးပေးလိုက်တာ ဖောက်သည်ဈေး ၁၀ ကျပ် ”

“အောင်မယ်လေး ရန်ကုန်မှာ တစ်လုံး ၂၅/၃၀/ သိရဲ့လား၊ ဝါဝင်ဝါထွက် အုန်းလဲချိန် ကြွက်မြီးကောင်းရင် ၆၀-၇၀ ရတယ်၊ အေးလေကောက်တဲ့လူကလည်း စရိတ်နဲ့ဘာနဲ့ဆိုတော့ အဆင့်ဆင့်သွားရတာဆိုတော့ အရီးတို့ဆီကယူတော့ ကောက်ဈေး နည်းတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်သပြေခက် ပေးနော်”

“မငယ်ဘာသာ ချိုးယူပေါ့”

“တက်နိုင်ပါတယ်၊ မောင်ကြီးပါခေါ် တက်ခိုင်းမယ် အရီးတော့ ဟန်ကျနေတာပဲ ကံကော်၊ စံပယ်၊ အုန်း၊ သရက်တွေနဲ့ ဝင်ငွေမပြတ်ဘူး”

“တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကံကော်ပွင့်ချိန် စံပယ်ပွင့်ချိန် ဘယ်သူမှ ဝယ်မပန်ရပါဘူး၊ တောင်းခူးပြီး ပန်ကြတာ”

“အရီးကျေးကလည်း အိမ်ထဲကမထွက်ဘူး၊ မငယ်တို့က ပန်းတနော်နဲ့ မအူပင်ပဲပို့တာ၊ ရန်ကုန်မှာ မှော်ဘီတို့၊ အင်းစိန်၊ ကမာရွတ်တို့မှာ စံပယ်တွေစိုက်ပြီး အပွင့်ဖောက်သည်ပေးရတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ၁၀-ပွင့်ပါ တစ်ကုံး ၅/-လောက် ပေးရတယ်”

“ဘုရားရေ တကယ်လား မငယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မစံပယ်ဖူးတွေ ညနေခူးသီ၊ ပန်းတနော်နဲ့ မအူပင်ပို့တာ ရန်ကုန်လောက် ဈေးမကောင်းပေမဲ့ ဈေးရပါတယ်၊ ရန်ကုန်သာနီးရင် အရီးကျေးစံပယ်တွေ ကျွန်မယူပြီး ဖောက်သည်ပေးတယ်၊ အရီးကျေး သူဌေးဖြစ်ရော”

မငယ်ကလည်း အင်းမရွာသူ၊ ပန်းသည် အနေနှင့် သူ့ကုန်သွယ်ရေးအစီအစဉ်ကို တင်ပြသွားသည်။

“နော်အရီးကျေး၊ သပြေလည်း တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် လာခူးမယ်”

“အေး အေး”

“သွားဦးမယ်နော်”

မငယ်သည် နှုတ်ဆက်ကာ ထသွားသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက လှေတစ်စင်းနှင့် မငယ်တို့ မောင်နှမ မိုးမလင်းခင်က ပန်းတွေသစ်သီးဝလံ တွေတင်ကာ ပန်းတနော် သွားကြသည်။ သူ့အဖို့ မကျေးဘဝမှ အရိုးကျေး ဘဝကိုသာ ရောက်လာသည်။ ဒီလိုများ စံပယ်၊ ကံ့ကော်ပန်းတွေ၊ သပြေ ခက်တွေ ဈေးကောင်းလိမ့်မည်ဟု သူမတွေးမိ။ သွားလေသူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို နားမလည်။ ခုတော့လည်း အမေက “အုန်းတစ်ပင်စိုက်ရင် လင်တစ်ယောက်ရသလိုပဲ”ဟု ပြောခဲ့သလို အုန်းသုံးပင်ကလည်း ဝင်ငွေမနည်း။ သရက်ကလည်း ရသည်။ ပန်းတွေပါပေါင်းတော့ တစ်နှစ်ဝင်ငွေမှာ သူ့အိမ်ကလေး မီးဖိုစရိတ် ဖူလုံရုံမကပိုလျှံသည်။ ကိုဝင်းမောင်ရှာခဲ့သော ငွေတချို့၊ ငါးခြောက်ပေး ပေး၍ရသော ငါးခြောက်များကို ကိုဝင်းမောင် အဆက်များနှင့် ရန်ကုန်ပို့ သည်ကလည်း ဝင်ငွေရှိသည်။

သားကြီး ကိုကြည်မောင် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် ဆည်မြောင်းမှာ လုပ်ရင်းက မိန်းမရကာ အညာဘက် ပြောင်းသွားရသည်။ သားလတ်တင်မောင်က ဘွဲ့မယူ။ ပထမနှစ် ဝိဇ္ဇာတန်းကထွက်၍ နိုင်ငံခြားသင်တန်း လိုက်သည်။ သားငယ် စန်းမောင်က ကမ်းရိုးတန်းသင်တန်းသား။ မကြေးမုံကတော့ မအူပင်မှာကျောင်းဆရာနှင့် ရနေသည်။ အမေ နေမကောင်းရင် မှာပါတဲ့စကားတော့ဆိုသည်။

သမီးလေးရတုန်းက သမီးလေးကိုကြည့်ကာ ဝဝဖြူဖြူလှလှ လေးမို့ စာတတ်ရန်မလို၊ မိန်းမပီသဖို့ပဲလိုသည်ဟု သူက ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့သည်။ မိန်းမတို့ ဥစ္စာသည် အဆင်းရုပ်ဝါ မဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့လည်း အဆင်းလှတော့ စောစောလင်ရသည်။ သူမိခင်အနေနှင့် မိန်းမပီသဖို့ သင်ကြားပေးသည်ကလည်း ယောက်ျားကို ပြုစုဖို့ ဖြစ်လာရသည်။

သူ့အနားမှာ သမီးလေးက တိုးတိုးဖော်ဟု သူစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပေမဲ့

ယခုတော့ သမီးလေးကအဝေးမှာ။ သမီးပြောစကားလိုပဲ နေထိုင်မကောင်းလျှင်တော့ သမီးပြေးလာတန်ကောင်းပါရဲ့။

အမေရေ

အမေအသက် ၇၀ ပြည့်မှာ ကိုကြီးကိုလတ်နဲ့ မောင်လေးတို့ အင်းမကို လာနိုင်အောင် စီစဉ်နေတယ်။ မအူပင်ဝင်ပြီး သမီးကို ခေါ်မယ်။ သမီးတို့အားလုံး လာကန်တော့မယ်။ နီးမှလာမယ့် ရက်ကို အကြောင်းကြားမယ်။

ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ
သမီးကြေးမုံ

သူ့အသက် ၇၀ ပြည့်ကို သားသမီးတို့ သတိတရ လာကန်တော့မတဲ့။ အမေဆိုသည်ကို သူတို့ရင်ထဲ ရှိနေသေး၍ စာဖတ်ရင်း သူ့မျက်ရည် ကျမိသည်။ ဝမ်းသာ၍ ကျသော မျက်ရည်။

သူတို့လာလျှင် ဘာကျွေးရ ဘာပေးရပါမလဲ။ နွေဦးပေါက်ဆိုတော့ သရက်က ကင်းစရှိသေး။ ကံ့ကော်တော့ ပွင့်ပြီ။ ကံ့ကော်ပန်းတွေ လက်ဆောင်ပေးလျှင် သူတို့ကြိုက်ပါ့မလား။ အုန်းသီးတွေကတော့ အဆင်သင့်။ အုန်းသီးတွေ ပေးရင်ကော သူတို့ ယူပါမလား။ ရန်ကုန်မှာ တစ်လုံး ၆၀-၇၀/- လို့ မငယ်က ပြောသည်။ ရှားပါး ပစ္စည်းမို့ အလကားရသော ခြံထွက်အုန်းသီး ပေးလိုက်လျှင် သူတို့အလေးခံသယ်ပါမလား။

အမေကျေး တွေးလိုက်ရတာ၊ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား တင်မောင်ပဲ အပေးလွတ်သည်။ မကြေးမုံကလည်း ခင်ပွန်းသည် ကျောင်းဆရာလခနည်းသည်ဆို၍ အမေထံ ခဏခဏ ငွေတောင်းသည်။ အမေက ငါးခြောက်ငါးခြမ်းလည်း မအူပင်က နီးလေတော့ သမီးဆီပို့ ရသည်။ အငယ်ဆုံးသားထွေးကလည်း ကမ်းရိုးတန်း သင်္ဘောသားဆိုတော့ သိပ်မစားသာ။ အမေပို့ပါဦးဆို၍ အမေခဏခဏ ငွေပို့ရသည်။

“ကိုလတ်လို နိုင်ငံခြား သင်္ဘောလိုက်ရမှ ကျွန်တော်မိန်းမယူ

မယ်” ဟု သားထွေးကပြောသည်။

တင်မောင်နှင့် စန်းမောင်မိန်းမရလျှင်လည်း တင်တောင်းပေးရဦးမည်။ သားကြီး ကြည်မောင် ဆည်မြောင်းအရာရှိ ဖြစ်တော့ စစ်ကိုင်းသူနှင့် လက်ထပ်တုန်းက အမေသည် သားရှင်ဖြစ်၍ လက်ကောက် ၂ရန်၊ တစ်ကျပ်သား ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့် စိန်နားကပ်ကတော့ သိပ်မကြီးလှ။ သူ ကိုဝင်းမောင်နှင့် လက်ထပ်စဉ်က အမေပေးသော ခန်းဝင်ပစ္စည်းပါပဲ။ လက်ကောက်နှစ်ရန်ကလည်း တစ်ရန်တစ်ကျပ်သားစီရှိသည်။ သားကြီး လက်ထပ်ပွဲတုန်း ကလည်း သူမသွားနိုင်။ ဦးသန်းအောင်တို့ လင်မယားပဲ သွားရောက် တောင်းယူပေးသည်။ ယခု သူတို့လာကြတော့မည်။

မငယ်က မီးဖိုမှာလာ၍ ကူချက်ပေးသည်။ သူတို့တွေ့ဆီမှာ ရှားပါးလှသော ငါးရံ့အူချက်၊ ပုစွန်တုပ်ကြီးဆီပြန်၊ ငါးမြင်းရင်းမြီးနှင့် ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ချဉ်ရေ၊ ငါးဘတ်၊ ငါးပိကောင်ချက်၊ တို့စရာ စုံစုံလုပ်ထားသည်။

“ငါးမြင်းရင်း ဆိုတာ ရန်ကုန်မှာ ရွှေ အရီးကျေးရဲ့၊ သူတို့လား အစစ်မစားနိုင်ပါဘူး ၊ ထောင်ကျော်တယ်၊ ငါးတန်ကို ရန်ကုန်မှာ ငါးမြင်းရင်းဆိုပြီး ရောင်းတာ၊ အဲဒါတောင် ၆၀၀-၇၀၀ ရှိတယ် အရီးကျေးရဲ့။”

မငယ်က ရန်ကုန်နှင့် အင်းမကူးနေ၍ အစုံသတင်းပေးသည်။ အမေကတော့ အချိန်နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွား၍ စိတ်မကောင်း။ ဆောင်းဦးပေါက်ကဆို ငါးရံ့အူထူထူကြီးတွေ ရသည်။ ခုလည်းဆိုးတော့ မဆိုး မရမ်းသီးနှင့် ချက်ပေးလိုက်သည်။ လက်ဆောင် ပေးဖို့တော့ အင်းထွက် ဆားပေါ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ငါးရံ့ခြောက်တွေ နှစ်ပိသာစီ အိတ်နှင့် ချုပ်ထားသည်။

သူတို့လာကြပြီ။

အမေ့ခြံလေးမှာ စံပယ်နှင့် ကံ့ကော်ရနံ့ထက် အမေ့မေတ္တာ ရနံ့က ပိုမိုသင်းယုံ့နေသည်။ သားသမီးတွေ ဝိုင်းဖက်တော့ အမေ မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျသည်။

“ကိုဝင်းမောင်ရေ ရှင့်သားသမီးတွေ ပြန်လာပြီ”

သူသည် သွားလေသူကို တကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိသည်။
မကြေးမုံကလည်း ငိုသည်။

“အမေကလဲ သားတို့နဲ့ တွေ့ရပြီပဲ၊ မငိုပါနဲ့၊ ဝမ်းသာပါ”
သားကြီးကြည်မောင်က အမေ့ကို ဖက်၍ ချောသည်။

“တင်မမက ကိုယ်ဝန်လရင့်နေလို့ လိုက်မလာနိုင်ဘူးအမေ”
ဇနီးသည် မပါလာသည်ကို ပြောပြနေသည်။

သူတို့အားလုံး ထမင်းဝိုင်းထိုင်တော့ အမေ ကြည်နူးနေသည်။
ငယ်ငယ်က ဇလုံလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် တစ်ဝိုင်းသတ်သတ် ကျွေးရသော
သားသမီးတွေ ထမင်းဝိုင်းကို အမေပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။ ဒီတုန်း
က ဟင်းတစ်ယောက်တစ်ဖတ် ထည့်ပေးလျှင် သားထွေး စန်းမောင်က
အရင်ကုန်၍ အမေ့ကို လာတောင်းတတ်သည်။

ယခုတော့လည်း ခေါင်းမဖော်။ သူတို့ဆီမှာ စားရခဲသော
ဟင်းလျာများကို စားလိုက်ကြသည်မှာ အမေကျေနပ်စရာပါပဲ။

စားပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းဖျာချောပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးကိုယ်စီနှင့်
လှဲရင်းစကား ပြောကြသည်။ ရေနွေးကြမ်း ငါးရုံခြောက်ဖုတ်နှင့် လက်ဖက်
သုပ်ကို မငယ်က ပြင်ပေးသည်။

အမေလည်း သူတို့နှင့်အတူ ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ အိပ်နေ၍
မကြေးမုံက နှိပ်ပေးသည်။ သုံးနာရီလောက် တစ်ရေး နိုးလာကြတော့မှ
ခေါင်းရင်းမှာ ဖျာခင်း၍ သူတို့ယူလာသော ပစ္စည်းတွေ ပုံထားကာ အမေ
ကို ကန်တော့ကြသည်။

ကြည်မောင်က ချိတ်လုံချည် တစ်ထည်နှင့် ပဝါ။

တင်မောင်က နိုင်ငံခြားဖြစ်သိုးမွေးစောင်၊

မကြေးမုံက ပါတိတ်လုံချည်၊

စန်းမောင်က မုန့်ပုံး။

အမေက ဆုတွေ ပေးလိုက်တာ အသံကတုန်ယင်နေသည်။

ကိုဝင်းမောင်ကိုပဲ တမ်းတမိသည်။ ကလေးတွေ အဖေ မြင်ယောင်စေ
ချင်သည်။

“အမေရေ လိုချင်တာရှိလည်းမှာ၊ နေမစောင်းခင် ကျွန်တော်
တို့ မအူပင် ပြန်ရမယ်”

ကြည်မောင်က စပြောသည်။

“ဟယ် ညဉ့်မအိပ်နိုင်ကြဘူးလား”

“ခွင့်မရဘူးအမေ၊ တင်မမ ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီးမှ ကျွန်တော်
တို့ လာကန်တော့ဦးမယ်”

“ကြေးမုံရော”

“သမီးလည်း ကိုထွန်းသာတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတယ်
အမေ”

ကြေးမုံက ဖြေသည်။ အမေသည် သက်ပြင်းလေး ချလိုက်၏။

“မငယ် မောင်ကြီးလည်း ခေါ်လိုက်ပါ၊ ဟန်စိန် ရေလောင်းနေ
လား၊ ခေါ်လိုက်ပါ၊ ကဲ-ငါးရဲ့ခြောက်ထုပ်တွေ လှေဆိပ်ထိ လိုက်ပို့လိုက်၊
သားတို့ အုန်းသီးယူသွားမလား”

‘ကြည်မောင်တို့က ရယ်ကြသည်။

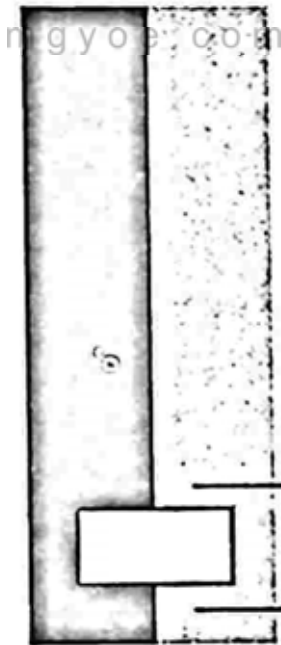
“လေးတယ် အမေရဲ့”

စန်းမောင်က ဖြေသည်။ သူတို့အားလုံး အမေ့ကို ကန်တော့
သည်။ ခြံအထိ အမေက လိုက်ပို့သည်။

သူတို့အားလုံး သွားကြပြီ။

အမေ့အနားမှာ ကိုဝင်းမောင် စိုက်ခဲ့သော သီးပင်၊ စားပင်နှင့်
ပန်းပင်တွေပဲ ကျန်ရစ်သည်။ ။

မစိမ်းသောလမ်း

မီးအိမ်ကို သူ့နားသို့ တိုးရွှေ့လိုက်၏။ စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်များ သိမ်းဆည်း ပြီးပြီ။ ကလေးများလည်း စာကြည့်ပြီး၍ အိပ်ရာပင် ဝင်သွားကြပြီ။ သူသည် စားပွဲဘေးတွင်ထိုင်ကာ လက်ထဲမှ သိုးမွေးထိုးအပ်နှင့် ထိုးလက်စ ဆွယ်တာကို ဆက်၍ထိုးနေသည်။

“ဆွယ်တာက ဘယ်သူ့ဖို့လဲ”

မနေ့က ဒေါ်လေးရွှေမေးသည်။ သားကလည်း ညဉ့်မအိပ်ခင် သူထိုးနေသော ဆွယ်တာကိုကြည့်၍ ဘယ်သူ့ဖို့လဲဟု မေးခဲ့သည်။ ခုထိ ဘယ်သူ့ မေးခွန်းကိုမျှ မဖြေခဲ့၊ မနှစ်ဆောင်းတွင်းက သမီးကြီးမနှင်းဦး နှင့် သားကိုလတ်အတွက် ဆွယ်တာ ထိုးပေးခဲ့ပြီ။ အငယ်ဆုံး ကိုထွေး အတွက်က ထိုးစရာမလို၊ သားငယ်လေးမွေးနေ့တုန်းက သူဦးကြီး ဦးကျော် ဟန်က ဆွယ်တာတစ်ထည် လက်ဆောင်ပေးသည်။

ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လျှပ်ပန်းနွယ်များ ပြုံးပြက်၍ အပြင်တွင် မိုးစိပ်စိပ်ရွာနေသည်။ နိုးနေသူဟူ၍ တစ်အိမ်လုံးတွင် သူတစ်ယောက်တည်း။ နံနက်ကျ ရုံးမတက်ခင် မဦးကိစ္စလုပ်ရ၍ သူစောစော ထရသည်။ ဒေါ်လေးရွှေကို အားနာသည်။ ဒေါ်လေးသည် ဈေးသွား၍ သားတို့ကျောင်းအမိ၊ သူ့ရုံးအမိ၊ ထမင်းချက်ရသေးသည်။ ဒီတော့ သူသည် မဦးဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးဖို့ စောစောထ တာဝန်ယူရသည်။ သမီးဦးလေး

သည် အရိုးပျော့ ရောဂါစွဲကပ်နေသူဖြစ်၍ မထနိုင်။ ဒီတော့ သမီးကို ပြုစုရန် သူသည် ညဘက်စောစောအိပ်၍ မနက်စောစောထလေ့ရှိသည်။ ဒီဆွယ်တာစတင် ထိုးသည်မှာ ငါးရက်ရှိပြီ။ စသည့်နေ့ကစ၍ သူစောစော မအိပ်။ ခါတိုင်းလည်း မိတ်ဆွေများအပ်သော ရှော့စောင်များကို ထိုးပေး နေကျ။ ယခုထိုးသည်မှာ၊ ယောက်ျားဝတ်ဆွယ်တာဖြစ်၍ သူ့ကို ဒေါ်လေး က မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်လေးရွှေ တစ်ရေးမနိုးခင် လက်စသတ်မည် စိတ်ကူးလိုက် ၏။ ဆွယ်တာမှာ မီးခိုးဖျော့၊ အရင်ကလည်း သူသည် အိမ်သားများ အတွက် ဆွယ်တာ အလှည့်ကျ ထိုးပေးခဲ့သည်။ အပြင်မှာ မိုးနည်းနည်း သည်းလာပုံရ၏။ ဧည့်ခန်း ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ဘုရားခန်းရှေ့မှ တစ်စက် တစ်စက် မိုးယိုနေသည်။

မိုးဦးမကျခင်က ပြင်လိုက်ရကောင်းသား။ ငွေကို ပြန်တွက်ရ သေးသည်။ အပေါ်တက်ကြည့်မှ၊ အများကြီး ပျက်စီးနေလျှင် ငွေမလိုက် နိုင်က အခက်၊ ဒါကြောင့် မိုးယိုတာကို ဇလုံနှင့်ခံထားလိုက်သည်။

ဆွယ်တာသည် တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ်တက်လာခဲ့၏။ မိုးယိုသံ ကလည်း တပေါက်ပေါက်။ နက်ဖြန်ကျလျှင်တော့ စနေနေ့ ရုံးအားရက် ဒေါ်လေးရွှေများမေးလျှင် ဒီဆွယ်တာဘယ်သူဖို့ဟု ပြောလိုက်တော့မည်။

ဒေါ်လေးရွှေကို ပြောဖို့လွယ်သည်ထား၊ သားကိုလတ်ကို ဘယ် လို ပြောရပါ။ သားက ခုနစ်တန်းပဲ ရှိသေးသည်။ သားငယ်ကိုထွေးကတော့ လောကနှင့် ဘဝကို နားလည်သေးပုံ မပေါ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း ဆွယ်တာ ကို ပြီးအောင်ထိုးမည်။

* * *

“ဒါဟာ လမ်းသစ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးတဲ့လမ်း၊ မသွား ဖူးတဲ့သူသာ၊ လမ်းမှားတတ်တယ်။ ခလုတ်တိုက်လဲတတ်တယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်လေးရွှေက ဘာမှ မကန့်ကွက်လိုပါဘူး၊ ဖြတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လမ်းပေါ်မှာသာ

စိတ်ကူးချီချီ

သင်းသင်းခေါ်လဲမှာ ဒေါ်လေးစိုးတယ်”

နောက်နေ့နေ့လယ် ဆွယ်တာထိုးနေချိန်။ ဒီဆွယ်တာ ဘယ်သူ့ ဖို့ဟု ဒေါ်လေးကို ပြောပြတော့ သူ့ကို ဒေါ်လေးက ဒါပဲပြောသည်။ သားတို့ က ကျူရှင်သွားနေကြသည်။

အိမ်လေးမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒေါ်လေးကလည်း ဆက်မ ပြော သူကလည်း ငြိမ်နေမိသည်။ မိုးကအပြင်တွင် အံ့မှိုင်းနေ သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း လေးတွဲ မှုန်ရီနေသည်။

ဖြတ်ခဲ့ဖူးသောလမ်း။ မှန်ပါသည်။ သည်လမ်းကိုလျှောက်၍ သားသမီးသုံးယောက်ပင် ရခဲ့ပြီ။ သားငယ် ကိုထွေး သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ခုနစ် လကတည်းက၊ ကိုမော်သည် လက်တွဲဖြုတ်၍ သွားခဲ့သည်။ ဒီလမ်းမှာ ဒီလိုပဲပေါ့။ စကားပန်းရနံ့တွေ သင်းတုန်းကတော့၊ အသက်ရှူကောင်း သည်။ တောင်ကုန်းတက်တော့လည်း လက်တွဲရမည့် ကိုမော်ပါတော့ မောရမှန်းမသိ၊ ချုံပေါသည့် တောလမ်းပေမဲ့ စိန်ပန်းပွင့်ကြွေတို့ ခင်း သော လမ်းလေးကိုလည်း လျှောက်ခဲ့ရသည်ကို ပျော်ပါသည်။ ဆူးခြစ်မိ ၍ ခြေသလုံးမှာ သွေးစစီးဆင်းလာတော့ ကိုမော်ကဝွမ်းလေးနဲ့ တို့ပေးခဲ့သည်။ တောဆိုတော့ စေးပျစ်၊ ဆူးချုံ၊ ပန်းရုံနွယ်ပင် အစုံပဲပေါ့။ သူ့ဖြတ်ခဲ့သောလမ်းက ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် မာစီဒီးနှင့် ဖြတ်ခဲ့ရ သည်တော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ပျော်သည်။

စံပယ်ရိုင်းတို့ပေါသော တောင်ကုန်းလေးအနားတွင်မှ ချစ်လင် မောင်ကြီး သူ့ကိုထားရစ်သည်။ ထားရက်လေခြင်းလို့ ဘယ်လိုဆိုရက် ပ။ အနိစ္စနွယ်ရှင်က ကိုမော်ကို ဆွဲငင်ရစ်ပတ် ခေါ်ယူသွားပြီ။ တောကြီး မှောင်မှောင်တော့ မဟုတ် နေရောင်ပျပျမှာ မရှင်းလင်း၊ ဒီတော့လမ်းကို ရင်သွေးသုံးယောက် လက်ဆွဲ၍ သူ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ရပါသည်။

သူနားခိုစရာ သုံးပင်နှစ်ခန်း ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို သုံးထပ် သားအမိုးနှင့် ကိုမော်က ဆောက်ပေးခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်သက် ခုနစ်နှစ် မှာ သူကကျောင်းဆရာ၊ ကိုယ်က စာရေးမအဖြစ်နှင့် ရန်ကုန်ကျောက်

mgyoe.com

မြောင်းဘက်တွင် ဒါလောက် အဖတ်တင်သည်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရ ဦးမည်။
ခုတော့ သုံးထပ်သားအံ့မိုးကို ပြင်ရဦးမည်။ နောက်ဘက် ရေစင်ကလည်း
ဆွေးစပြုပြီ။

ဒေါ်လေးရွှေပြောသည့်အတိုင်း ဖြတ်ခဲ့ဖူးတာတော့ မှန်ပါ၏။
ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်းကို မျက်စိမှိတ်၍ ဇွတ်အတင်း လျှောက်ရမည်လား။ မျက်စိ
မှိတ်မှ မမှိတ်လျှင် ကိုမော် မျက်နှာသည် သူ့မျက်လုံးတွင် ဆီးကာနေ၍
ဒီလမ်းကို လျှောက်ဖြစ်မည်မဟုတ်။

* * *

“သင်းသင်း . . . ဘာထိုးနေလဲ”

ဘုရား . . . ဘုရား၊ ကြားရသောအသံကြောင့် သင်းသင်း တုန်
လှုပ်သွားသည်။ ရုံးသားများ လက်ဖက်ရည်သောက်ဆင်း သွားကြပြီ။
သူ့သည် အိမ်ကယူလာသော ကော်ဖီဘူးထဲမှ ကော်ဖီသောက်ပြီး
နေ့လယ်နားချိန်မှာ သိုးမွေးရှောစောင် အပ်ထည် ထိုးသည်။

ညှိနေ ဖယ်ရိကားစောင့်ရင်းလည်း သူ့လက်က စောင်ထိုးမပြတ်၊
သူ့ရုံးချိန် သိုးမွေးထိုးမိ၍ များ မေးလေသလား။

“ဟုတ်ကဲ့” တုန်ရီစွာ ဖြေမိ၏။ မေးသူမှာ သူ့ရုံးအုပ် ဦးဖေတင်။
ဦးဖေတင်သည် စည်းကမ်းကြီးသူ၊ ရုံးသူ ရုံးသား စာရေးများနှင့် မှန်မှန်
နေသည်။ ဒါပေမဲ့ သဘောကောင်း၍ အေးသည်။ ဆက်ဆံရေးကောင်း
သည်။

“ကျွန်မ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးရင် မထိုးတော့ပါဘူး”

သူကကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဖြေ၏။

“အားလပ်ချိန် ထိုးတာပဲဟာ အပြစ်တင်မလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ကိုကြီး သတိပြုမိလို့ပါ။ ဖယ်ရီ စောင့်ချိန်၊ ရုံးအားချိန်တိုင်း သင်းသင်း
လက်က မပြတ် သိုးမွေးထိုးနေတာပဲ”

စိတ်ကူးချိုချို

သင်းသင်း ရင်ထဲတွင် အံ့ဩသွားပါသည်။ ဒီလိုဆိုဘော့ ဦးဖေ တင်သည် သူ့ကို မပြတ် ဂရုစိုက်နေပါတကား။

“ဒီရှောစောင်တွေက အပ်ထည်တွေလား”

ဦးဖေတင်က သူ့စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်၍မေး၏။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆွယ်တာက ကြာတယ်၊ ရှောစောင်က မြန် တယ်၊ အပ်တဲ့လူတွေကလဲ ရုံးထဲကပါ မကပါဘူး၊ အရပ်ထဲကလည်း အအပ်များလို့ သင်းသင်းအားချိန် ထိုးတာပါ”

လက်ဖက်ရည်သောက် မဆင်းဘူးလား၊ ကိုကြီးမှာလည်း ပါ လာတယ် သောက်မလား”

“သင်းသင်း အိမ်က ယူလာပါတယ်၊ သောက်ပြီးပါပြီ”

“ဒီရှောစောင်ထိုးတာက ဝင်ငွေတော်တော်ကောင်းလား”

သင်းသင်းသည် ငုံ့၍ ထိုးနေရာမှ ရိုင်းရာကျမည်စိုး၍ ခေါင်း မော်ကာ ဦးဖေတင်ကို ကြည့်မိ၏။ ပြီးမှသက်ပြင်း ညင်သာစွာ ချလိုက် မိသည်။

“ငွေပိုရတော့ သမီးဆေးဖိုးကာမိအောင်လို့ပါ။ သင်းသင်းရဲ့ သမီးဦးလေးက အရိုးပျော့ရောဂါနဲ့ မထနိုင်ဘူး ချူချာတယ်”

“ဆောင်းနီးမှ ကိုကြီးလည်း သင်းသင်းဆီ ဆွယ်တာ အပ်ရ ဦးမယ်”

သင်းသင်းက ဘာမှပြန်မဖြေမိ လက်ဖက်ရည်ချိန်ပြီး၍ ရုံးသား များ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ဦးဖေတင်ကလည်း သူ့ရှေ့မှ ထခါ ရုံးခန်းထဲသို့ ဖြစ်သွားသည်။

သင်းသင်းစိတ်ထဲမှာ မလုံ၊ ဘေးမှ ရုံးမိတ်ဆွဲတွေကများ သူ့ကို မသင်္ကာ မျက်စိနှင့်များ ကြည့်နေကြလေသလား၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးဖေတင်သည် စကားပြောစရာရှိလျှင် ရုံးသားများကို သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်၍ စကားပြောလေ့ရှိသည်။ မည်သည့် ရုံးသား၏စားပွဲမှာမှ သူ မထိုင် တတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

လက်ထဲမှ ထိုးလက်စရှောစောင်ကိုသိမ်း၍ ရုံးအလုပ်များ ဆက်လုပ်လိုက်သည်။

နောက်နေ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တွင် ဦးဖေတင် မင်းစေသည် သူ့စားပွဲပေါ် လက်ဖက်ရည်ခြင်း ချထားခဲ့၍ အပြင်ထွက်သွားသည်။ သူ့အံ့အားသင့်နေစဉ် ဦးဖေတင် ရောက်လာသည်။

“ကဲ . . . သင်းသင်း၊ အစ်ကိုကြီးကို လက်ဖက်ရည် ထည့်ပေး၊ သင်းသင်းလည်းသောက်၊ စမူဆာလည်း ပါလာတယ်”

သင်းသင်းသည် ရင်ထဲမှာတုန်လှ၏။ အဖြစ်အပျက်က ထူးခြားပေသကဲ့။

“သင်းသင်းမှာ . . . ပါ၊ ပါတယ် ကိုကြီး”

“သိပါတယ်လေ၊ အတူသောက်ချင်လို့ အားလပ်ချိန် စကားလည်း ပြောချင်လို့ပဲ၊ ထည့်”

အထက်အရာရှိ၏ အမိန့်ပေပဲ၊ သင်းသင်းသည် ဦးဖေတင်ခြင်းထဲမှ ဓာတ်ဘူးကိုထုတ်ခါ စားပွဲပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်ပွဲ ခင်းလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ လက်ဖက်ရည် သောက်နေမိ၏။

“ရှော့ . . . စမူဆာလည်း စားလိုက်ဦး၊ ဒါပုဇွန်တောင်က ကိုအေးစမူဆာ”

ဦးဖေတင် လှမ်းပေးသည်ကို သင်းသင်းက ကောက်ယူ၍ စားနေမိသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျဉ်းကျပ်လှ၏။

“အိမ်မှာလည်း လှကြည်တစ်ကောင်နဲ့ ကိုကြီး နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

လှကြည်မှာ ဦးဖေတင် မင်းစေဖြစ်သည်။

“သူကလည်း အိမ်ထောင်မရှိတော့ အိမ်ပဲခေါ်ထားလိုက်တယ်။ ကိုကြီးနဲ့ လှကြည် ဘယ်သူအိမ်ထောင်အရင်ကျမလဲ မသိဘူး၊ ကိုကြီးဇနီးဆုံးတာ ၁၀နှစ်ရှိပြီ၊ တကယ်လို့ လှကြည်မိန်းမယူလည်း ကိုကြီးအိမ်မှာ နေခိုင်းမယ် စိတ်ကူးတယ်၊ အိမ်သားလည်း များလာမယ်၊ မိန်းမဆိုတော့

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်တတ်တာပေါ့လေ၊ အခုလှကြည်နဲ့ နေရတော့ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် ဖြစ်သလို စားတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သင်းသင်းက ဟုတ်ကဲ့တစ်လုံးပဲ ဆိုသည်။ ဘာဆိုရမှန်းမသိ။ ဆယ်ကျော်သက် ရည်းစားစာပေးခံရစက ရင်ခုန်နည်းမျိုးမဟုတ်။ ယခု သူခေါင်းဖော်၍မရ။

“သင်းသင်းကလည်းကွယ်၊ ခေါင်းကြီးငဲ့လို့ ကိုကြီးအကြောင်းပဲ ပြောတာ နားထောင်နေတာ၊ သင်းသင်းအကြောင်းလေး ဘာလေး ပြောပါဦး”

မပြောချင်၊ ဒီလမ်းတွင် ဒီပန်းဖူးခူး၍ ပေးကတည်းက ဘာအပွင့် ပွင့်တော့မည်ဆိုသည်ကို သူသိပါသည်။ သင်းသင်း ဒီလမ်းကို စိမ်းသည်မှ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူသည် ဝတ္တရားအတိုင်းလို ပြောပြလိုက်၏။

“သင်းသင်းယောက်ျား ကိုမော်ဆုံးတာ ၈ နှစ် ရှိပါပြီ။ သားငယ် လေး ဗိုက်ထဲမှာ ခုနစ်လကပဲ ဆုံးတယ်။ သမီးတစ်ယောက်၊ သားနှစ် ယောက်နဲ့ကျန်ရစ်ပါတယ်။ သင်းသင်းအဒေါ်ဒေါ်လေးရွှေနဲ့အတူနေတယ်”

“သားကြီးက ဘယ်အတန်းရောက်ပြီလဲ”

“၇တန်းမှာ၊ သားငယ်က သုံးတန်း”

“သမီးလေးက ရောဂါသည်ပေမဲ့ သားတွေရှိတော့ သင်းသင်း အားရှိစရာပါပဲ၊ ကိုကြီးမှာသာ ဘယ်သူမှ မရှိ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် တာ၊ ဒါပေမဲ့ သင်းသင်းသားယောက်ျားလေးတွေ အရွယ်ရောက်စဆို မိခင် ရော၊ ဖခင်ရော ဘက်စုံ အုပ်ထိန်းဖို့လိုတယ်”

အံ့မာလေးလေး ဦးဖေတင်ကြီးရယ်၊ သင်းသင်း နားလည်ပါ တယ်။ ရေတွေလည်း မလာလိုက်ပါနဲ့၊ မြောင်းတွေလည်း မပေးလိုက်ပါ နဲ့၊ သူ့ဘာမှ ပြန်မပြောခင် လှကြည်က လက်ဖက်ရည်ပွဲ လာသိမ်းသည်။

ဦးဖေတင်ထသွားပြီး ရုံးသားများ ဝင်လာတော့ သူ့စားပွဲအနား မှာ ခင်ခင်ဝင်းက သူ့နားကပ်လိုက်၏။

“ထူးထူးဆန်းဆန်း ဦးဖေတင်ကြီးက သင်းသင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည် အတူလာသောက်တယ်ဆို”

ဘုရား-ဘုရား၊ ခေါင်းထဲတွင် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ ခင်ခင်ဝင်း ဒီမေးခွန်းကို မေးသင့်ပါသည်။ အဖြစ်က လည်း မေးချင်စရာ။

ဪ . . . သူသည် မှုဆိုးမ။

“ဆင်တော်ရန် ကေသာဖီးရင်လည်း လင်မျှော်ပြန်ပြီတော်လို့ အများပြည်ရွာက ညည်းရှာကြ၊ အထီးကိုယ်ပင် စရောသလား၊ သမီးကိုယ် ညီမကဲ့သို့ အများက မညှာတာ ပါသတော်၊ ကြားရပါတဲ့ စကားလာ”

ဒီတေးဟောင်းလေးကို အထီးကို သူကစသည်ဟု အပြောမခံ ရသည်ပဲ တော်သေး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ခင်ဝင်းက မရပ်သေး။

“တကယ်လို့များ ဦးဖေတင်ကြီးက သင်းသင်းကို စိတ်ဝင်စား တယ်ဆို လက်ခံသင့်တယ်၊ ဒီလူကြီးက လူတော်”

“တော်ပါတော့ အဝင်းရယ်၊ ဘာမှဆို . . . ဘာမှ မဖြစ်သေး ပါဘူး”

သူသည် မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နှင့် အော်မိ၏။

* * *

“မောင်ထွန်းဘော်နဲ့ သင်းသင်း ဒီနေ့ အချိန်ပိုဆင်းရမယ် ဟုတ် လား၊ အပြန်ကို မပူနဲ့ ကိုကြီးလိုက်ပို့မယ်”

သူတို့ အချိန်ပိုဆင်း အလှည့်တွင် ဦးဖေတင်က ဒီလိုပဲ ပြော သည်။ ကိစ္စမရှိ၊ သူတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်။ ကိုထွန်းဘော်လည်း အတူပါသည်။ ညဉ့်သိပ်မနက်လှပါ။ ၈ နာရီလောက် အိမ်ပြန်ရောက် သည်။ ကိုထွန်းဘော်ကို အရင်ပို့ပြီးမှ သင်းသင်းကိုပို့သည်။

အိမ်ကိုချောမောမော ပြန်ရောက်တော့ သင်းသင်း သက်ပြင်း

စိတ်ကူးချိချိ

ချမိသည်။ အိမ်ပြန်မပို့ဘဲ တစ်နေရာရာများ ခေါ်သွားမှဖြင့် သင်းသင်း သည် ဆက်မတွေးရဲဘဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

“ကိုကြီး . . . အိမ်ပေါ်တက်ဦးလေ”

သူကဖိတ်ခေါ်၏။

“တက်မယ်၊ ကိုကြီးကိုယ်တိုင် သင်းသင်းတို့အိမ် အခြေအနေ ကို လေ့လာချင်လို့ တမင်လိုက်ပို့တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်”

သင်းသင်းက ရှေ့ဆောင်ခေါ်သွားပြီး ဒေါ်လေးရွှေနှင့် မိတ် ဆက်ပေးကာ စကားပြောပြီးမှ ဦးဖေတင်ပြန်သွားသည်။

သူ့အပြုအမူက လူကြီးလူကောင်းပီသပေသား၊ ထိုဆီက သူ့စိတ် ထဲတွင် ဒီလိုပဲမှတ်ချက်ချမိသည်။

နောက်နေ့ရုံးတွင် ဦးဖေတင်သည် သူ့စားပွဲမှာပဲ လက်ဖက်ရည် ပွဲ ကျင်းပပြန်သည်။

“ဒီနေ့ခေါက်ဆွဲကြော်ပါတယ်၊ သင်းသင်း၊ ခက်ရင်းနဲ့ ဇွန်းလည်း လှကြည် ထည့်ပေးထားတယ်”

လက်ဖက်ရည်ခြင်းကို သင်းသင်းဘက်ထိုးပေး၍ ပြောလိုက်၏။ သူ့ဟန်က ရဲတင်း၍ စိုးပိုင်သည်။ သင်းသင်းသည် ခေါက်ဆွဲကြော်ပွဲနှင့် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပြင်ပြီး ဦးဖေတင် ရှေ့ချလိုက်သည်။

သူသည် ရင်ထဲမှ အားယူနေသည်။ ပြီးတော့ ရဲဆေးတင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကြီးနေ့တိုင်း သင်းသင်းနဲ့ အတူလက်ဖက်ရည်လာ သောက် တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ”

“ဆိုပါဦး၊ ဒါပေမဲ့ကြီးက ထိတ်စရာ . . . ”

ခေါက်ဆွဲကြော်စားရင်း ဦးဖေတင်က ပြော၏။

“ရုံးသူ ရုံးသားတွေက အထင်လွဲစရာ၊ သင်းသင်းအနေနဲ့လည်း မသင့်တော်ဘူး ထင်တယ်”

သူသည် လက်ဖက်ရည်ကျိုက်ချရင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားရလွန်း၍ ခေါက်ဆွဲကို မတို့နိုင်။

“သင်းသင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။ အရာရှိ တစ်ယောက်က စာရေးမတစ်ယောက်အပေါ် မြူဆွယ်ပုံမျိုးနဲ့ချဉ်းကပ်ရင်တော့၊ မတော်ဘူးပေါ့။ ကိုကြီးဟာ ဘယ်လိုအရာရှိဆိုတာ ကိုကြီးရာဇဝင်ကို စုံစမ်းနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့သာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို၊ ပျော်ရရုံသာ ကြံတယ်ဆိုရင်တော့ ဒါဟာမလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်ဘူး။ ရှေးဗျူရိုကရက်ခေတ်က အရာရှိဆိုး တချို့ရဲ့ အလုပ်ပါ။ ခု-ကိုကြီးက သင်းသင်း အခြေအနေကို လေ့လာပြီးပြီ၊ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အမြဲလေ့လာနေတာပါ။ တစ်ခုရှိတယ်လေ။ သင်းသင်းနဲ့ ကိုကြီးက ဆယ်ကျော်သက်တွေမှ မဟုတ်တော့ ရင်ခုန်သံ၊ ရင်လှိုင်းသံတွေနဲ့၊ အတွေးယဉ်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးက ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်း၊ သင်းသင်းကို လက်ထပ်ချင်လို့ သင်းသင်းကို ဆက်ဆံနေတာ”

သင်းသင်းသည် မျက်ရည်တွေဝဲ၍ ခေါင်းငုံ့နေသည်။ ဤလမ်းကို ဖြတ်ဖူးပါသည် ဆိုပေမဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လျှောက်ရမည်ကို ဒူးတုန်နေသည်။ မျက်နှာကို မထားတတ် ရဲရဲနီ၍နေသည်။

“တစ်နေ့က အိမ်လိုက်ကြည့်ပြီးပြီ၊ အိမ်ကို အပေါ်တစ်ထပ် ထပ်တင်ရင် ကိုကြီး ကောင်းကောင်းနေလောက်ပါတယ်။ လှကြည်ကိုလည်း တစ်ပါတည်းခေါ်ခဲ့မယ်။ သင်းသင်းဘက်ကပဲ စဉ်းစားစေချင်တယ်။ လူလွတ်မုဆိုးဖို့ တစ်ယောက်က ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပန်တာ ရှိင်းစိုင်းတဲ့ အပြုအမူမဟုတ်ပါဘူး။ လူယဉ်ကျေးဘောင်ကလည်း မလွတ်ပါဘူး”

သင်းသင်းသည် မျက်ရည်တွေသာ တွေတွေကျနေသည်။

“မငိုနဲ့လေ၊ ရုံးသားတွေတစ်ယောက်ယောက် မြင်ရင် အထင်လွဲစရာ၊ စဉ်းစားဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရပါတယ်”

“သင်းမှာ ကလေးသုံးယောက်ရှိတယ် ဆိုတာကော ကိုကြီးထည့်

“သင်းကို စိတ်ဝင်စားကတည်းက ထည့်စဉ်းစားပြီးပြီ၊ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ သားတို့ဘက်ကသာ ပထွေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မမြင်စေချင်ဘူး”

“သူတို့ကိုတော့ သင်းတာဝန်ယူ အာမခံနိုင်သေးလို့ သင်း စဉ်းစားပါရစေဦး”

ထိုနေ့ကတည်းက၊ သူသည် ကိုမော်ဓာတ်ပုံကို မကြည့်ရဲ၊ ဘာကြောင့်မကြည့်ရဲသည်ကိုလည်း၊ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မမေးရဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဖေ တင်အတွက် ဆွယ်တာကိုတော့ ထိုနေ့ကတည်းက သူစတင် ထိုးနေပါသည်။

* * *

“သားကိုလတ်ကို အပြောရခက်နေတယ်၊ ကိုကြီးဟန်”

သူ့မှာပြေးကြည့်၍ တိုင်ပင်စရာဆို သူ့အစ်ကို ဦးကျော်ဟန် သာရှိသည်။ သူသည် ဦးဖေတင်ပြောသမျှ၊ အားလုံးပြောဆိုပြီးပြီ။ ဦးကျော်ဟန်ကလည်း ငေးငေးလေး စဉ်းစားနေသည်။

“လူတော်တော့ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ၊ အေးလည်းအေးပါတယ် သင်းသင်းနှစ်သက်ရင် လက်ခံပေါ့၊ ညီမမှာက ကလေးသုံးယောက်နဲ့ စာရေး လစာပဲရှိတာ၊ ဒီအချိန် လက်ထပ်ရေးကတော့ စီးပွားရေးလည်း ထည့်တွက်ရတယ်၊ ဦးဖေတင်က ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံပါတယ်၊ ကိုလတ်ကို ကိုကြီး ခေါ်ပြောပါ့မယ်”

“သူ့ရှေ့အပတ်ထဲ အိမ်ကို သွတ်မိုးနှစ်ထပ် ပြင်ဆောက်ပြီးမှ လက်ထပ်မယ်တဲ့ . . .”

“အေးပေါ့လေ၊ ဖြစ်လာတဲ့ကံကြမ္မာကိုတော့ ဘယ်သူကြိုတင် မြင်နိုင်မလဲ၊ အကောင်းဘက်ကပဲ ကြည့်ရမှာပေါ့”

စိတ်ကူးချိချိ

ကိုကြီးစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် ထင့်တင့်တင့် ဖြစ်သွား
သည်။

ဦးကျော်ဟန်သည် ကိုလတ်ကိုဖွင့်ပြောလိုက်ပါသည်။

“သားဆယ်တန်းအောင်တော့ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ပညာရေး
အတွက်လည်း လိုသေးတယ်၊ သားတို့အိမ်ကလည်း ဗုန်းဗုန်းကျနေတော့
ပြင်ဖို့လည်းလိုတယ်။ မေမေက ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား။ ခုမှ ၃၅နှစ်
လား ရှိသေးတယ်။ တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တာ ထက်
လူလွတ် တစ်ယောက်တည်းသမား ဦးဖေတင်ကိုယူတာကောင်းတာပေါ့”

ဦးကျော်ဟန်ကို ကိုလတ်က ဘာမျှမဖြေ။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့
ခေါင်မိုးမှ မိုးယိုလို့ အမေလင်ယူသည် ဆိုသည်ကိုတော့ မကျေနပ်။
သက်သက် ခေါင်မိုးကြီးကို တရားခံရှာလေသလား၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲတက်၍
ခနိနှင့် ဖာထေးလိုက်ချင်ပါသည်။ နောက်ဖေးရေစင်ကိုလည်း ဘာဖြစ်
သေးလဲ၊ လက်သမားကြီး ဦးဆင်ခေါ် သူနှင့်အတူ ပြင်လိုက်လျှင် ဘယ်
လောက်ကျမှာလို့လို့၊ ဖေဖေနေရာ လူစားလာသည်ကိုမကြိုက်၊ ဒါပေမဲ့
သူ့ မေမေကို ဘာမျှဖွင့်မပြောရဲ။

သူ့ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ ဦးဖေတင်ကိုပဲ သင့်တင့်အောင် ပေါင်း
ရမည်ပေါ့။

* * *

သင်းသင်းဆွယ်တာထိုးပြီး၍ ဦးဖေတင်ကို ပေးပြီးပြီ။

အိမ်လေးကလည်းသပ်ရပ်တောင့်တင်းသွားပါပြီ။ သူတို့ပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် သင်းသင်းသည် လင်နှင့်သားနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ်ပေါ့။
ဖြတ်ခဲဖူးသောလမ်း မစိမ်းသောလမ်း၊ ကိုမော်နှင့် လျှောက်ဖူးပြီမို့ တွေ့
သင့်တွေ့ထိုက်တာလေးတွေ တွေ့ရဖို့ သူတွေ့၍ မကြောက်ပါ။ ရဲရဲပင်
လျှောက်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ပေါင်း ကိုမော်နှင့်တုန်းကလို လှိုက်လှိုက်

စိတ်ကူးချီချီ

လှဲလှဲ မရှိတာကိုတော့ သတိပြုမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် သားကိုလတ်က အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ခန်း စီအိပ်သည်။ သားငယ် ကိုထွေးနှင့် မဦး၊ ဒေါ်လေးရွှေတို့က အောက်မှာ အိပ်သည်။ ညဦးတိုင်းလိုလို သားကိုလတ်ကို ဦးဖေတင်က အင်္ဂလိပ်စာ ပြပေးသည်။

အိမ်တော်ပါ ကိုလှကြည်ကလည်း မငွေနှင့် လက်ထပ်ပြီး နောက်ဖေးခန်းတွင် အိပ်သည်။

သင်းသင်းမှာ ကလေးကိုယ်ဝန်ရှိတော့ ဦးဖေတင်က သူ့ကို အလုပ်ထွက်ခိုင်းသည်။ ဦးဖေတင် လစာတစ်ခုတည်းနှင့် လုံလောက်သည် ဟု ဆိုသည်။ ဒါပေမဲ့ သင်းသင်းသည် ရှောစောင်များ အိမ်မှာလက်ခံ ထိုးသည်။ သမီးမဦးအတွက် ဆေးဖိုးငွေကို ဦးဖေတင်ထံမှာ လက်ဖြန့် မတောင်းချင်”

“သင်းရေ . . . ဒါ ကလေးအနီးအတွက် ပိတ်ဖြူစ၊ နက်ဖြန် ကလေးအတွက်လည်း ပုခက်ရောက်တော့မယ်။

ကလေးမှ မမွေးသေး။ ဦးဖေတင်သည် အားလုံး ကြိုတင်စီမံ ထားသည်။

ဦးဖေတင်နှင့်ရသောကလေးကို သူ့ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီး တွင် မွေးလိုက်ပါသည်။ ကလေးက သားလေး။

ဆေးရုံမှဆင်းကာ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် ကိုလတ်မရှိတော့။

“ကိုလတ်ကို အောက်ချလိုက်ပြီ၊ ဒီအပေါ်မှာ တို့များနဲ့ တို့သား လေးသီးသန့် နေရတာပေါ့”

ဘာကြောင့် သီးသန့်ဆိုသော စကားလုံးကို သုံးရပါလိမ့်။ ကိုလတ်ကတော့ အောက်ထပ်ဆင်းအိပ်ရ၍ မကျေနပ်သော အမူအရာ ကို မပြပါ။ အောက်ထပ်တွင် ကိုထွေးနှင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူ အိပ်သည်။

“မမဦး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ညီလေး အသစ်တစ်ယောက် ရလာ ပြီဗျ”

ကိုလတ်က အားရဝမ်းသာ မဦးကိုပြောပြသည်။ မဦးက ကလေး ကို မမြင်ရသေးပါ။

ဦးဖေတင်အစီအစဉ်ကတော့ . . .

“ဟိုဘက်ခုတင်မှာ ကိုကြီးအိပ်မယ်၊ သင်းတို့သားအမိ နှစ် ယောက်အတူအိပ်၊ ကလေးနည်းနည်းကြီးတော့ ကိုလတ်အခန်းမှာ ပုခက် ဆင်ထားမယ်။ အဲဒီမှာ သိပ်နော်”ဟု ပြောသည်။ သင်းသင်းက ဘာမျှ မပြောပါ။

* * *

“မေမေရေ၊ လက်မကြီးကို တအားစုပ်နေတာပဲ ကြည့်ပါဦး၊ ဖိုးတုတ်ကြီး၊ အစားပုတ်ကြီး”

ကိုထွေးသည် ကလေးလတ်ကို ကိုင်လှုပ်တဲ့ကာ ရယ်မောနေ သည်။ ကိုထွေးရယ်တိုင်း ကလေးက လိုက်ရယ်သည်။ ဝဝတုတ်တုတ် ဖြူဖွေးဖွေး အခါလည်သားကို ကိုလတ်က ပွေ့ချီထားသည်။ မဦးခုတင် ပေါ်တွင် မောင်နှမ သုံးယောက်ထိုင်၍ ကလေးနှင့်ဆော့နေကြခြင်း ဖြစ် သည်။ လူသစ်ဖြစ်သော သူတို့ညီလေးသည် သူတို့အတွက် ပျော်မွေ့စရာ အရုပ် ကလေး။

ခါတိုင်းဆို အိပ်ရာပေါ်တွင် အထီးကျန်လဲနေသော မဦးသည် ယခုတော့ ညီပုလေးကို အနားလာချတိုင်း သူ့လက်များနှင့် ပွေ့ဖက်ဆော့ ကစားရ၍ ပျော်ရွှင်လာသည်။

သင်းသင်းသည် မီးဖိုထဲရောက်၍ နေသည်။ သားကြီး ကိုလတ် က ကျောင်းဆင်းလာလျှင် ကလေးကိုလက်မှမချ။ ယခုလည်း မဦးအခန်း ထဲတွင် ညီပုနှင့် ဆော့နေကြသည်။

“ဟေ့ . . . ကလေးကော”

စိတ်ကူးချီချီ

အိမ်ရှေ့မှ အော်ဟစ်လိုက်သော ဦးဖေတင် အသံကြောင့် အခန်းထဲမှကလေးများ လန့်သွားသည်။ သင်းသင်းက မီးဖိုချောင်မှ ပြေးထွက်လာသည်။

“ကိုကြီးကလည်း သင်းဖြင့်လန့်သွားတယ်။ ဟိုမှာလေ၊ မဦးအခန်းထဲမှာ”

“မငွေ၊ ဘယ်မှာလဲ မငွေ”

တအားအော်လိုက်ပြန်၍ မငွေလည်း ပြေးထွက်လာသည်။

“ကလေးကို သွားခေါ်၊ အပေါ်ထပ်ကိုခေါ်လာခဲ့”

ဦးဖေတင်သည် အော်ငေါက်ပြောကာ လှေကားကို တက်သွားသည်။ မငွေက ကလေးကိုခေါ်ယူကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။

သင်းသင်းသည် အိမ်ပေါ်ကို ပြေး၍မလိုက်၊ မဦးအခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို ဘာမှနားမလည်သောမျက်နှာနှင့် သားကိုလတ်ကိုမြင်ရတော့ ရင်ထဲဆိုသွားသည်။ သားငယ်နှင့်မဦးကလည်း မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့်။ သူသည်အားယူပြီးလိုက်၏။ ဤ ကလေး သုံးယောက်၏ အားထားရာက သူပဲမဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူကဘာပြဿနာကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ အားမာန်ရှိရမည်။

“သားတို့အန်ကယ်က ရုံးဆင်းဆင်းချင်း သူ့သားကို ချီချင်တာကွယ့် ကလေးမတွေ့တာနဲ့ မငွေလည်နေသလားလို့ အော်တာ၊ ကဲ-ကိုလတ်နဲ့ ကိုထွေး ညစောစော စာကြည့်ရအောင်၊ ခုစောစော သစ်ပင်တွေရေလောင်း”

သားနှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ အိမ်ရှေ့ မြေပို ပေ ၂၀ လောက်သာ ကျန်ပေမဲ့ အလျားပေ ၆၀ ဆိုတော့ ပန်းအိုးလေးတွေ စီရရီနှင့် အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းလေးက ကြည့်ပျော်ပါသည်။

“မေမေ”

ကတုန်ကယင်သံနှင့် မဦးကလှမ်းခေါ်သည်။ သင်းသင်းသည် ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း သူ့စိတ်ကို ယခုမှ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းနေမိ၏။

“အန်ကယ်ကလည်း အော်လိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိ”

“ဪ... သူ့သားဖို့ လက်တွန်းလှည်း ဝယ်လာမယ်လို့ မနေ့ကတည်းက ပြောတာ ပါလာတယ်ထင်တယ်။ သူကဒါဆို သားကို ချက်ချင်းမြင်ရမှ”

“သမီးလည်း လက်တွန်းလှည်း ဘီးတပ်ကုလားထိုင် လိုချင်တယ် မေမေမောင်လေးတို့နဲ့အတူ ခြံထဲမှာ ရေလောင်းချင်တယ်၊ ပိုက်နဲ့ လောင်းတာပဲ”

သင်းသင်းသည် သမီးလေးကို ပြုံး၍ ပြလိုက်၏။

“ရမှာပေါ့သမီး။ ပိုက်ဆံ ပြည့်ခါနီးပါပြီ။ မေမေအပေါ် တက်လိုက်ဦးမယ်နော်...”

သမီးလေးသည် လတ်ဆတ်သောလေကို ရှုရှိုက်၍ ပန်းပွင့်များ အလှကို ကြည့်ချင်ဟန်တူပါ၏။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ လှကြည်ရော မငွေပါ ရှိနေသည်။ ဦးဖေတင်လက်ထဲမှာ ကလေးချီထားသည်။ လှကြည်က ကလေးစီးလက်တွန်းလှည်းကို အထုပ်မှဖြေ၍ ဆင်နေသည်။

“မငွေ မနက်နဲ့ ညနေတိုင်းကလေးကို လက်တွန်းလှည်းပေါ်တင်နေရောင်ပြ လေရှူပစေ၊ ဒီလူမမာ အခန်းထဲ ကလေးကို မသွင်းနဲ့၊ ငါမကြိုက်ဘူး၊ ကဲ... ရော့ကလေးကို ထည့်တွန်းကြည့်စမ်း...”

လှကြည်ရော မငွေပါ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ သင်းသင်းက မှန်တင်ခုံရှေ့ ခုံလေးတွင် ထိုင်နေသည်။ သားငယ်သည် လက်တွန်းလှည်းပေါ်မှာ ပြုံးရယ်နေ၍၊ သူစိတ်ချမ်းသာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပါးစပ်က ပြုံးမရ၊ ဦးဖေတင်ကိုလည်း သူမကြည့်မိ။ သူရင်ထဲမှာ စဉ်းစားလွန်နေစဉ် ဦးဖေတင်ကအစ အားလုံးအောက်ဆင်းသွားကြသည်။

သူသည် အခန်းထဲဝင်၍ ရှောစောင်ထိုးခငွေများကို ရေတွက်ကြည့်နေမိ၏။ ငါးရာတော့ကျော်ပြီ။ သမီးမဦးဖို့ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်လေး ဝယ်ပေးရဦးမည်။

* * *

စိတ်ကူးချီချီ

မိုးတဖြောက်ဖြောက် ကျနေသည်။ ညနေစောင်းတွင် နေခြည် အုံ့မိုင်းနေသည်။ ရေလောင်းရန် မလို၍ သားနှစ်ယောက် အပြင်မှာဆော့နေသည်။ သင်းသင်းကတော့ ရှောစောင်ကို မဦးခုတင်ဘေးတွင် ထိုးနေသည်။

ပင်ကိုကမှ အထီးကျန်ရှာသူသည် မောင်ငယ်လေးနှင့် ဆော့ခွင့်မရတော့ပေ။ သင်းသင်းသည် ဒီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးဖေတင်ကို ရင်မဆိုင်ချင်။ ဒီပြဿနာကို မဆွေးနွေးချင်တော့၊ ကိုယ့်သမီးလေးပျင်း နေလျှင် ကိုယ်ပဲအနားမှာ၊ အပျင်းပြေအောင် ဖျော်ဖြေရမည်က ကိုယ့်တာဝန်။

“မိုးကုန်ရင်လေ၊ မေမေသမီးကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင် ဝယ်ပေးနိုင်မှာ”

မအော့စကားကိုကြားတော့ မဦးမျက်နှာပြုံးရွှင်နေသည်။ သူသည် လက်ကိုင်ပဝါစတစ်ခုကို ချည်နုတ်၍ မအေသင်ထားသည့် အတိုင်း ပန်းကွက်ဖော်နေသည်။ သူ့အလုပ်က ဒါပဲ၊ ရှေ့လမှာတော့ သင်းသင်းကိုယ်တိုင် သမီးလေးကို စာသင်ပေးမည် စိတ်ကူးသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဖတ်တတ်လာတော့ ပုံပြင်လေးပဲဖတ်တတ်စေဦး သူ့မှာအဖော်ရလာမည်။

“သင်းသင်းရေ . . . ”

သူတို့အခန်းထဲသို့ ဒေါ်လေးရွှေဝင်လာကာ မဦးခုတင်ပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဒေါ်လေး”

“ကြက်စွပ်ပြုတ်ရပြီ၊ ငရုတ်ကောင်းခတ်ထားတယ်၊ ငါးဖယ်သုပ်နဲ့ မိုးအေးအေးမှာ မဦးသောက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သင်းသင်း သွားထည့်မယ်”

“နေဦး . . . ”

ဒေါ်လေးရွှေက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ဟန်ရှိသည်။

“လှကြည် နေ့လယ်က ရုံးကစောပြီး ဆင်းလာတယ်၊ အထုပ်

mgvooe.com
အပိုးတွေနဲ့”

“သင်းလည်း မတွေ့ပါလား၊ သင်းကလေး ရေချိုးပေး နေတုန်းကလား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ချက်ပြုတ်ဖို့ အိုးခွက်တွေ”

“ဘယ်သူတွေ ချက်စားဖို့လဲ”

သင်းသင်းက တအံ့တဩမေးသည်။

“သူတို့ လင်မယားရယ်၊ သင်းသင်းတို့ လင်မယားရယ်”

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်တယ်”

စကားမဆုံးခင် သင်းသင်းသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြတ်၍ မေးလိုက်၏။

“အဲဒါ တစ်အိုးစီ ချက်စားမယ်တဲ့၊ ဒေါ်လေးနဲ့ သားတို့က တစ်အိုး၊ သင်းသင်းတို့အတွက် မငွေဈေးဝယ်၊ ထမင်းချက်ရမယ်တဲ့၊ ကလေးကို သင်းသင်းကြည့်နိုင်တယ်တဲ့”

သင်းသင်းသည် အဓိပ္ပာယ်နားမလည်နိုင်၊ ရင်ထဲမှာလည်း လှုပ်ရှားရလွန်း၍ သမီးလေးရှေ့တွင် ကုန်ကြွေပျက်နေသည်။

“မဦးကို ဒေါ်လေးထမင်းကျွေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒီအချိန် ဖိုးတုတ်နိုးရောပေါ့၊ သွားအပေါ်တက်”

အလိုက်သိစွာနှင့် ဒေါ်လေးရွှေက သူ့ကို သွားခွင့်ပြုပါသည်။ သူသည် အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ တက်သွားမိ၏။ ကလေး ပုခက်ခုတ်ဘေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူထိုင်လိုက်သည်။ ချုံပိတ်ပေါင်းလည်းမထူ၊ နေလည်းမပူပါဘဲ မောလိုက်တာ။

“အောင်မယ်လေး . . . သင်းက အိပ်ရာတွေ မြန်မြန်သိမ်း၊ ဖျာနဲ့အုပ်၊ မိုးစိုလိမ့်မယ်”

ကိုမော်ရှိတုန်းက ဓနိမိုး အိမ်လေးမိုးရေတွေ တစ်ခါယိုဖူးသည်။ လက်ကောက်လေးတစ်ရန် ရောင်း၍ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်မိုးခဲ့သည်။ ခေါင် မိုးပေါ် လက်သမားနှင့် ကိုမော်၊ သူက အောက်က ဓနိလက်တွေ

mgvooe.com

lgyoe.com
လှမ်း၍ တင်ပေးရသည်။ ဒေါ်လေးရွှေက ရေနှေးတစ်အိုးနှင့်၊ ဒီတုန်းကများ ချွေးဒီးဒီးကျလို့၊ ဒါပေမဲ့ မမောခဲ့ပါလား ကိုမော်ရယ်”

“ဟေ့- သင်းသင်း ဒီရောက်နေလား”

ဦးဖေတင် အော်သံကြောင့် သူ့အတွေးပျောက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သားအနီးစောင့်နေတာ”

ဦးဖေတင်ကို အဝတ်အစား ကူလဲပေးနေသည်။ စကားတစ်လုံးမှ မပြော၊ ကလေးလွန်လာတော့ အငိုမခံ ပွေ့ယူကာ နို့တိုက်၍ မငွေကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အောက်ကိုခေါ်သွား”

မငွေ ကလေးချို၍ အောက်ကိုဆင်းသွားသည်။

“ရှော့ . . . သင်းသင်း၊ ငွေ ၃၀ဝိ”

ဦးဖေတင်က သူ့ကိုလာပေး၏။ သင်းသင်းက မယူသေး။

“အဲဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုကြီး”

သူကမေးလိုက်၏

ဦးဖေတင်သည် ခုတင်ပေါ်လှဲ၍ ခြေလက်ဆန့်ရင်း သူ့အမေးကို ဖြေသည်။

“ဒေါ်လေးရွှေကိုပေးပေါ့၊ နက်ဖြန်ကစပြီး လဆန်းတစ်ရက်နေ့ မို့လား၊ ဒေါ်လေးရွှေနဲ့ ကိုလတ်တို့ ကိုထွေးတို့၊ မဦးပါ တစ်အိုးစားပေစေ သင်းရယ်၊ ကိုကြီးရယ်၊ လှကြည်တို့ လင်မယား တစ်အိုးချက်မယ်”

သင်းသင်းသည် သက်ပြင်းချမိ၏။ ပြောချင်စရာတွေက အများ၊ ဒါပေမဲ့ သူမပြောမိ၊ ပြောလည်းမပြောချင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကြီး”

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ သူဒါပဲမေးမိ၏။

“ဘာလဲ၊ သင်းသင်းက သူတို့ တူဝရီးတွေ မလောက်မှာ စိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုကြီး၊ သင်းလစာတစ်ခုတည်းနဲ့တောင် လောက်

အောင်သုံးခဲ့ကြသေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတော်တာ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သားတွေနဲ့ သင်းတစ်အိုးစီ ခွဲစားရမယ်ဆိုတော့”

ဦးဖေတင်သည် ခြင်ထောင်အမိုးကို ကြည့်နေသည်။ ဘာမှ ပြန်မဖြေ၊ သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဘယ်လိုစိတ်ကူး စိတ်သန်းများ ဝင်ရောက်လာ ပါလိမ့်။

“ကိုကြီး ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ သားယောက်ျားတွေဟာ အမေ အဖေ အစုံအလင် အုပ်ထိန်းမှလို့ ပြောခဲ့တယ်။ သင်းလည်း ဖခင်ဆိုတဲ့ အရိပ် သူတို့ခိုလှုံစေချင်လို့ ကိုကြီးကို လက်ထပ်ခဲ့တာပါ”

သင်းသင်းသည် မပြောချင်သော်လည်း ကြိုးစား၍ ပြောပြ လိုက်၏။

“အေးလေ . . . ခုလည်းကိုကြီးက တစ်အိမ်တည်းနေတာ သူတို့ ကို အုပ်ချုပ်နိုင်တာပဲ၊ ခွဲသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မတူပါဘူး ကိုကြီး၊ လူမျိုးစုတစ်စုတောင် တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်လို့ ပိုသံယောဇဉ် တွယ်ကြတာ ခုလို အိုးခွဲချက်စား ကတည်းက စိတ်ဝမ်းကွဲစရာ၊ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ ကိုကြီးကို သိပ်အား ကိုးတာ၊ ကိုကြီးပြောခဲ့တယ်လေ သင်းသားတွေက ‘ပထွေး’ လို့ သဘော မထားစေချင်ဘူးဆို၊ သင်းသားတွေက ဦးလေးတစ်ယောက်လို့ ချစ်ခင်အား ကိုးပါတယ်၊ ခုလို အိုးခွဲလိုက်ရင် ကိုကြီးအပြုအမူက . . . ”

“ငါက ပထွေးအပြုအမူ ဖြစ်သွားရောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးတွေဟာ မယားပါသားတွေလို့ ကိုကြီး သဘောထားရာ ရောက်သွားတယ်”

“အိုး . . . ငါ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မတရားတာ ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ ငါဟာ ဘုရားအလောင်းလို တစ်ဦးတည်းသောသားအပေါ်မှာ ထားတဲ့အချစ်နဲ့ တခြားသတ္တဝါတွေကို ငါမချစ်နိုင်ဘူး။ ငါဘုရားလောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသားတွေကို လည်း လက်ဖျားနဲ့ မတို့ဘူး။ ငါငွေအထောက်အပံ့ပေးတယ်။ မယားငယ် .

မယူဘူး၊ အပျော်အပါးမလိုက်ဘူး။ အရက်မသောက်ဘူး။ သင်းသင်းဆိုလို့ ချင်တာကငွေ၃၀ဝိနဲ့ သူတို့မလောက်ဘူး ထင်သလား၊ မလောက်ဘူး ထင်ရင် ၁၀ဝိ ထပ်တိုးပေးမယ်”

“သင်းပြောခဲ့ပါပကော သင်းတို့မှာ ငွေမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငွေ အကြောင်း သင်းမဆိုလိုဘူး။ သင်းသားတွေနဲ့ သင်းက အိုးခွဲချက်စား ရမှာ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိဘူး။ အိမ်ထောင်ခွဲ အရွယ်ရောက်သူတွေမှ မဟုတ်တာ”

“အေး... မင်းမွေးထားတဲ့သားတွေတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေ မဲ့ ငါ့သားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ သားရလာပြီ။ ငါ့သားလူဖြစ်ဖို့ ငါကြိုးစား ရမယ်။ ငါဒီလို သားလိုချင်တာကြာခဲ့ပြီ။ ငါ့သားဟာ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်း တယ်။ လူအေးလူပျော်လေ၊ မင်းမြင်တယ်မဟုတ်လား”

“ရင်ထဲက မွေးထုတ်တဲ့ အမေက ကိုကြီးထက် ပိုချစ်ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ အိုးခွဲချက်စားတာနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး ကိုကြီး”

“မပတ်သက်ချင်တာ၊ ငါ့သားလေးနဲ့ ငါ သီးသန့်နေချင်တယ်။ ငါ့သားကို သူတို့နဲ့ မရောစေချင်ဘူး”

“သူတို့ဆိုတာ”

“ကိုလတ်တို့ပေါ့”

“ကိုလတ်တို့ဟာ သင်းသင်းသားတွေလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ့သားတွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

ရော... ခက်ပြီ၊ ထပ်ဆိုနေပြန်ပြီ။ မှန်သော စကားတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကမရှိ။ ‘အစကတော့’ ဟူ၍လက်မထပ်ခင်က စကားတွေကို ပြန်မဖော်ချင်ပါ။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကိုကြီးတို့သားအဖရယ်၊ လှကြည်လို့လင်မယား ရယ် တစ်အိုးချက်စား၊ သင်းသင်းတော့ သင်းသင်းသားတွေနဲ့ ချက်စားမယ်”

“သဘောပဲ”

အေးတိအေးစက်အသံ ဦးဖေတင်နှုတ်မှ ထွက်လာသည်။
သင်းသင်းသည် ငြိမ်သက်စွာပဲ ဦးဖေတင်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။
ထူးထူးခြားခြား အပြစ်ဆိုဖွယ် မျက်နှာပေါက်မျိုးမဟုတ်၊ နဖူးကပင် ကျယ်
ပြန့်သေးသည်။ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့်
ယောက်ျားပီသူ ဆိုရမည်။

သူသည် လေးတွဲစွာ သက်ပြင်းချမိ၏။ ပန်းအတိ မခင်းသော်
လည်း သဲဖြူခင်း၍ လေညင်းသာသာ နေရောင်ဖျဖျတွင်မှ ရေငတ်ပါ
ဘိခြင်း။ ဒီလမ်းမှာ ရေအိုးစင် မရှိတော့ဘူးလား။

ထိုနေ့ညက စာကြည့်စားပွဲတွင် ကိုလတ်စောင့်နေသော်လည်း
ဦးဖေတင်တစ်ယောက် စာသင်ဖို့ ရောက်မလာတော့ပါ။

* * *

အိပ်ရာပေါ်တွင် အစားအသောက်ထည့်သော ကြောင်အိမ်
ထားရသည်မဟုတ်။ ယခု ဦးဖေတင်က ထားမည်ဆိုတော့ အဆင်ပြေ
အောင် သင်းသင်းက စီမံပေးရသည်။ ကြောင်အိမ် ခြေထောက်များတွင်
ပုရွက်ဆိတ်မတက်အောင် ရေထည့်ဖို့ မြေအင်တုံလေးတွေ ခံခိုင်းရသည်။
မငွေက စိတ်ရှည် လက်ရှည် လုပ်နေသည်။ ကြောင်အိမ်ထဲရှိ ပစ္စည်းများ
က တချို့ ပုရွက်ဆိတ် တက်နိုင်သည်။ ဘီစကစ်၊ နိုင်ငံခြား ချောကလက်
သစ်သီးများ၊ ချိုချဉ်များ ဖြစ်သည်။ ကြောင်အိမ်ကို သော့ခတ်ထားသည်။

သင်းသင်းသည် တတောက်တောက်ပြေးလွှားနေသော သားကို
လိုက်ထိန်းရင်း မငွေ လုပ်နေသည်ကို ကြည့်နေသည်။ မငွေသည် ဖရို
ဖရဲဖြစ်သွားသော ကြောင်အိမ်တွင်းပစ္စည်းများကို ပြန်လည်စိ၍ ကြောင်
အိမ်ကို သော့ခတ်လိုက်သည်။

“ဆရာက သော့ကို မမပေးလို့ ပြောပါတယ်” သော့တွဲကို
မငွေက လှမ်းပေး၏။

စိတ်ကူးချိုချို

“မလိုချင်ဘူး မငွေ၊ ငါ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ်၊ စာရင်း မရှုပ်ချင်ဘူး။ တော်ကြာ ငါ့သားတွေကို ချောကလက် ခိုးကျွေးတယ် ဖြစ်မယ်။ ငါ့မှာ ငွေမရှိပေမဲ့ ဒီလို အထင်မခံနိုင်ဘူး”

မာနစိတ်ကလေးက သူ့ရင်ထဲမှာ ပြုထွက်လာသည်။

“ဒီလိုတော့လည်း ထင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာလည်း စိတ်ညစ် ပါတယ်။ အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ကိုလှကြည်က ပြောတယ်”

မငွေကပြော၏။

“အေးလေ . . . ဒီလိုမဟုတ်လို့ ငါယူခဲ့တာ၊ သော့ခတ်တာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ၊ မနေ့ညနေက မဦး အဖျားရှိလို့ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်တိုက်တာ ဘီစကစ် ဘယ်ကရလဲတဲ့။ ဒါ နင့်ဆရာ မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းလား၊ ကျွန်မ သမီးကို ကျွန်မ ဝယ်ကျွေးနိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် မငွေ နောက်ဖေးဆောင်ပါ အပေါ်ကထပ်တင်ပြီး နင်တို့ သီးသန့်နေရင် ကောင်းမယ်”

“အိုး . . . မမကလည်း ဖိုးတုတ်ရှိနေတာ မမ ဘယ်နှယ် သီးသန့်နေလို့ရမလဲ၊ ကျွန်မ အောက်ဆင်းဦးမယ်”

မငွေ ဆင်းသွားတော့ သားငယ်ကို ပွေ့ဖက်ကာ သူ မျက်ရည် တွေတွေ ကျလာသည်။ ကလေးက သုံးနှစ်ဆိုတော့ စကားပြောစ ပြုလာပြီ။

ဘယ်လိုဖြစ်ရသော အဖြစ်များပါလိမ့်။ သားလေးရလာတော့မှ ဦးဖေတင် မူတွေ ပြောင်းသွားပါကော။ သူ့အဖို့ကတော့ ဖိုးတုတ်ကိုလည်း သူ့ရင်က မွေးရသည်။ ကိုလတ်တို့ ကိုထွေးတို့လည်း သူ့ရင်ကမွေးရသည့် သူ့သွေးများဖြစ်သည်။ ဦးဖေတင်စိတ်ကတော့ ဘယ်လိုများပါလိမ့်။ ဖိုးတုတ်မွေးလာမှ ဖိုးတုတ်မှ သူ့သား။ ကျန်သားများက မယားပါသား။ ဒါကြောင့် အခုဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သီးခြားလုပ်လာပြီ။ သူက ခွင့်လွှတ်နိုင် ပေမဲ့ သားများ စိတ်နာကြည်းခံခက်လာမှာကို စိုးလှပါသည်။

“ကိုမော်ရေ၊ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ နှစ်ယောက် ခြိုးခြိုးခြံခြံနဲ့

လျှောက်လာခဲ့ရတဲ့ လမ်းလေးကို ပင်ပန်းပေမဲ့ လွမ်းလိုက်တာ၊ ဒီလမ်းကိုပဲ အခုပြန်လျှောက်ရချိန်မှာ ချုံတွေရှင်းလို့ လမ်းကဖြူးနေပေမဲ့ ကိုမော်ရင်ထဲက လေးစင်တိုင်နဲ့ ထိုးထားတဲ့ ရေအိုးစင်က မရှိဘူး ကိုမော်ရဲ့။ ကိုမော်တည်ထားတဲ့ သဲအိုးလေးဟာ စပါးပင်ပေါက်လေး အလယ်မှာ တည်ထားတော့ ဒီရေးချမ်းစင်မှာ မောမောရှိတိုင်း ခပ်သောက်လိုက်ရတာ အမောပြေပါဘိ”

“ခုတော့ မောလိုက်တာကိုမော်၊ ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်နေတာလေ။ ခုမှ သင်းလျှောက်တဲ့ လမ်းဟာ ရေချမ်းစင်မရှိတဲ့ လမ်းလို့ သိရတယ်။ မငိုချင်ဘူး။ ငိုလို့ ဘယ်သူက သနားမှာလဲ၊ ဆယ်ကျော်သက် အရိုင်း အမိုက်ဆိုရင်သာ ခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့ သင်းကိုသနားကြမှာ၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ ရေရွတ်တိုင်တည်မိသည်။

“မေမေရေ . . .”

သား ကိုလတ် အော်ခေါ်ရင်း ပြေးတက်လာသံကြောင့် သူသည် အတွေးရပ်သွားသည်။ ဖိုးတုတ်ကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ဆော့နေဆဲ။

ညီငယ်ကို ပွေ့ချီဖက်နမ်းလိုက်ရင်း-

“သား ၁၀ တန်းအောင်တယ်”

ဝမ်းသာအားရ ပြောပြလိုက်၏။

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ သားအပြန်ကို မေမေစောင့်ရင်း ကလေးထိန်းနေတာ၊ သွားသွား ခေါင်းရင်းအိမ်က ဖုန်းဆက်ပြီး သားတို့ အန်ကယ်ရုံးကိုပြောလိုက် သူ ဝမ်းသာမှာ”

“ဝမ်းသာမယ်လို့ မေမေထင်သလား”

ကိုလတ်သည် ကလေးကို ပွေ့ရင်းမေး၏။ သားပြောသည်မှာ ဟုတ်ပါရဲ့။ သားသည် ငယ်သူမဟုတ်။ ဦးဖေတင် အမှုအရာအားလုံးကို ရိပ်မိသိရှိသူ။ သားလေးငယ်ငယ်နှင့် သူများမျက်နှာကြည့်နေရသည့် အဖြစ်ကို သူ သနားမိသည်။

“သားမှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ၊ ဆက်ရမှာက သားတာဝန်”
သူက ဒါပဲ ပြော၏။

“ရော . . မေမေ၊ သားက ညီလေးကို ချီလို့ မဝသေးဘူး၊ သူ့
အဖေကြီးလစ်တုန်း ချီရတာ၊ အန်ကယ်ဆီ ဖုန်းသွားဆက်ဦးမယ်”
ကလေးကို ခုတင်ပေါ်ပြန်ချကာ ကိုလတ် အောက်ကို ဆင်း
သွားသည်။

ညကျတော့ အိပ်ရာပေါ်တွင် သင်းသင်းသည် အသာလှဲနေ
သည်။ ဘေးတွင် ဖိုးတုတ် အိပ်ပျော်နေပြီ၊ ခုတင်ဘေး ကုလားထိုင်ပေါ်
တွင် ထိုင်နေသော ဦးဖေတင်ထံမှ စကားတစ်ခုခု ကြားရလိမ့်နိုးနှင့်
သင်းသင်းက မျှော်လင့်နေမိသည်။

ဆေးလိပ်ဖွာနေသည်က လွဲ၍ ဦးဖေတင်က တုတ်တုတ်မျှ
မလှုပ်။ နေ့လယ်က သားကြီးကိုလတ် စာမေးပွဲအောင်ကြောင်း ကြားပြီးပြီ၊
ကိုမော်သာဆို တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ၁၀ တန်းကို ရှော့ရှော့ရှူရှူ အောင်
သွားသော သားကြီးအတွက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း၊
ပြီးတော့ သားကြီးက ကျူရှင်မယူဘဲ အောင်ခဲ့သူ။

ရိုးပူစေတော့၊ သားကြီး အောင်မှတ်သိရတော့မှ သားကြီး ရှေ့ရေ
အတွက် ဆွေးနွေးတော့မည်။ သူ အသာထကာ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့
သည်။ ကလေးများ မဦးအိပ်ခန်းထဲ ရောက်နေကြသည်။ စာမေးပွဲအောင်
၍ စကားသံများ ရွှင်ပျနေသည်။

မီးဖိုထဲမှာတော့ မီးများလင်းနေဆဲ၊ ဒေါ်လေးရွှေ မအိပ်သေးဘူး
ထင်သည်။ သူမီးဖိုဝဲ ရပ်လိုက်တော့၊ လှကြည်အသံကြားရ၍ ခြေလှမ်း
တုံ့သွားသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲဗျာ၊ ဆရာက ကိုယ့်
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေတော့ ပြောလည်းမပြုရ၊ ဒီလို ကြာကြာနေရင် ဖြစ်ပါ့
မလား၊ ဒေါ်လေးရွှေ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က တစ်အိမ်တည်း နှစ်စုခွဲနေ
ရတာ မမသင်းစိတ်ဆင်းရဲနေပုံရတယ် ဒေါ်လေးရွှေ၊ သူ့ရုပ်ကို ကြည့်စမ်း

အရင် ဆရာရုံးမှာ လုပ်တုန်းက ရုပ်နဲ့တူသေးရဲ့လား၊ အရင်က မုဆိုးမ သာဆိုတယ် အပျိုလို့ပဲနော်”

လှကြည်ပြော ပြောစရာ၊ သူ၏ စိုပြည်သောပါးပြင်တို့လည်း ချိုင့်ကျသွားပြီ၊ ရှုန်းလဲ့သော မျက်လုံးများက အရောင်မွဲလာသလိုပင် ဆံပင်များပင် ဖြူစပြုလာပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ငါက သေတောင် သေချင်သေးတယ်။ မိသင်းတစ်ယောက် တည်း ကလေးတစ်ပြုံနဲ့ မကြည့်ရက်လို့၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဒေါ်လေး တစ်ယောက်တည်း ကျော်ဟန်အိမ် ဆင်းသွားပြီ။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အိမ်ကလည်း အပေါ်ထပ်က ဆရာဆောက်ထား တာ ဆိုတော့ ထက်ပိုင်းပိုင်းလို့လည်းမရ” လှကြည်ကပြော၏။

“ရပါတယ်တော်၊ ဘေးက လှေကားတပ်လိုက် ရှင့်ဆရာ ဒါလောက် အဖြစ်သည်းတာ”

မငွေက စိတ်မရှည်ဟန်ပြောလိုက်သည်ကို သင်းသင်း ဆက် ကြားလိုက်ရ၏။

“ငါက မမသင်းကို မျက်နှာပူတယ်၊ ကလေးတွေ သူတို့ညီအစ် ကိုချင်းလည်းမဆော့ရ၊ သူ့သားမှ သူ့သားဖြစ်နေတော့ ကလေးတွေက လည်း စိတ်မချမ်းသာ။ ကိုလတ်ကြီးက သိတတ်လာပြီ။ ၁၀ တန်း အောင်လာတာပဲ ကံကောင်း၊ ငါဖြင့် ကိုလတ်ကြီး စိတ်ညစ်ပြီး စာမေးပွဲ ကျမှဖြင့် မမသင်း သိပ်စိတ်ဆင်းရဲမှာ။ အောင်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့။”

“ကိုလတ်ကြီး အောင်လာတော့လည်း ရှင့်ဆရာ ဦးဖေတင်က ဘာမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အမူအရာ မပြပါဘူး၊ ရှင့်ဆရာက ဘယ်လိုလူလဲ” မငွေက မေး၏။

“ငါလည်း ဘယ်သိမလဲကွ”

“မငွေကလည်း လှကြည်ပဲ မေးနေတာပဲ၊ လောကကြီးမှာ ‘ချစ်တယ်’ ဆိုတာ လွန်ကဲလာရင် မကောင်းဘူး၊ ငါးကြော်များ ခြစ်သွား ရင် ကောင်းသေးလား၊ မကောင်းတော့ဘူး၊ ပထမတော့ အချစ်ဟာ

အေးမြပါတယ်၊ စွန့်လွှတ်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတဲ့ဘက် ယိမ်းသွားရင် မေတ္တာဖြစ်သွားပြီး၊ ချမ်းမြေ့တယ် အေးချမ်းတယ်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ် အလွန်ကို တပ်မက်လာတယ်ဆိုရင် သိပ်ပူတယ်။ ဒီအချစ် ကိလေသာ ဖြစ်သွားရော၊ ကိလေသာဆိုတာ လက်ခံ သိမ်းပိုက်ထားသူကို ပူလောင် စေတဲ့ အရာပဲ၊ ငါတော့ထင်တယ် သူ့သား ကိုသူ အချစ်လွန်လာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ပူလောင်လာတယ်။ တစ်နေ့ သူ့ကိုယ်သူ ကျွမ်းသွား အောင်များ လောင်ဦးမလားမသိ။ နေရာတကာလိုပါပဲ၊ 'ငါ' ဟာ လိုအပ်တာထက် ပိုပါလာရင် ဒုက္ခရောက်တာပဲ။ အခုက 'ငါ့သား' ဆိုတဲ့ စိတ်က များလွန်းတော့ ကိုလတ်တို့နဲ့တောင် အဆင့်မတူဘူး ထင်လာတာ ဘယ်နှယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ တစ်ဝမ်းတည်းက မွေးလာတာ”

အင်မတန် ငြိမ်သက်၍ စကားတစ်ခွန်းမဆို သူတို့ပြဿနာထဲ ဝင်မပါသော ဒေါ်လေးရွှေသည် သူ၏ ထင်မြင်ချက်ပေးလာ၍ သင်းသင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကြားရသည့် စကားကိုပင် မယုံချင်၊ ဒေါ်လေးရွှေ ပြောသကဲ့သို့ပင် ဦးဖေတင် အချစ်က ပူလောင်လှပါကလား၊ သူသည် နောက်ဖေးချောင် မဝင်တော့ဘဲ ဧည့်ခန်းမှာ မီးမှိတ်၍ တစ်ယောက် တည်း ထိုင်နေမိသည်။ ပြတင်းအပြင်တွင် မည်းနက်သော တိမ်သားများ နောက်မှ လဝန်းရောင်ခြည်ကို မြင်နေရသည်။

ငယ်တုန်းကတော့ တိမ်တောင်ကြီးတွေ ကောင်းကင်မှာ အထပ်လိုက် ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေလို မြင်ရရင် ကောင်းကင် ကျောက် ခက်နန်းကြီးပေါ်မှာ နတ်သမီးလေးတွေ ရှိကြမည်၊ စမ်းရေယဉ်များ စီးဆင်း၍ ပန်းလေးများနှင့် နတ်သမီးလေးတွေ ရေကစားနေကြသလား၊ ဒီတုန်းက ကောင်းကင်ပေါ် ပြေးသွားကြည့်ချင်သည်။ ဪ - စိတ်ကူး ယဉ်အဖြစ်မို့ ပြေးတက်သွားလည်း ငယ်သူတို့ စရိုက် အမှိုက်စိတ်ကူး။

ယခုတော့ သိတတ်ပြီ။ အံ့ဆိုင်းသော မိုးတိမ်မိုးခက်သည် မကြာမီ မိုးစက်အဖြစ် လျောကျလာမည်ပဲ ဖြစ်သည်။ နန်းတော်လို နတ်သမီးသိုက်နန်းလို တိမ်ထွတ်နောက်မှာ ဘာမျှမရှိ၊ ကောင်းကင်

လဟာပြင်ပ။ ဒါကို ဒီအရွယ်ကျမှ ဇာတ်ထုပ်ဆင်၍ စိတ်ကူးယဉ် မရ တော့ပါတကား။

ရှေ့ဆက်၍ ဘယ်လိုစခန်းသွားရမည်ကို သူ မတွေးတတ်တော့ ပါ။ သားကြီး နောင်ရေးကိုပဲ သူအဓိကတွေးနေမိသည်။ သူထိုးခဲ့သော ဆွယ်တာတို့ ရှောစောင်တို့က ပုံစံမကြိုက်လျှင် အသစ်ပြန်ထိုးရ လွယ် ပါသည်။ ယခုအဖြစ်က . . .

* * *

ဖိုးတုတ်သည် သူ့လက်တွန်းလှည်းကို သူ့ဘာသာ နောက်မှ တွန်း၍ ကိုထွေးရှိရာ သွားနေသည်။ ကိုထွေးသည် ဘိန်းမုန့်များစား၍ ပန်းပင်ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။

“လာ . . . လာ။ ကိုလေးဆီ မြန်မြန်လာ၊ ညီလေး ရောက် တော့မယ်”

ကိုထွေး ခေါ်တော့မှ ဖိုးတုတ်သည် ပြုံးရယ်ကာ ခပ်သွက်သွက် တွန်းနေသည်။

ရွက်လှပင်ဘေးတွင် ပက်လက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် သင်းသင်းက ကြည့်နေသည်။

ဖိုးတုတ်က တဖြည်းဖြည်း အရှိန်မြန်လာရာမှ လက်တွန်း လှည်းက အုတ်ခဲနှင့် တိုက်ကာ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည့် အရှိန်နှင့် ဖိုးတုတ်သည် လက်တွန်းလှည်းကိုင်းနှင့် ဆောင့်မိကာ လဲသွားသည်။

“သား . . . သား”

သင်းသင်းက အော်ပြေးကာ ဖိုးတုတ်ကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ဖိုးတုတ် နဖူးမှာ လက်တွန်းလှည်းကိုင်း သံစနှင့်ခြစ်မိသွားသည် ကျယ် ကျယ်လောင်လောင် ဖိုးတုတ်က တအားငိုတော့သည်။ ဘိန်းမုန့်တစ်ဖက် နှင့် ကိုထွေးကလည်း ပြေးလာသည်။

စိတ်ကူးချိချိ

“ကလေး ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့သား ဘာဖြစ်လဲ မငွေ”
ဦးဖေတင်၏ မိုးချုန်းသံကြီး ပေါ်လာသည်။ သူ့ရုံးဆင်းလာပြီပဲ။

“လက်တွန်းလှည်း တွန်းရင်း လဲသွားတာ”
သင်းသင်းက ကလေးကို ချောရင်း ဖြေ၏။

“ကြည့်စမ်းသွေးတွေနဲ့ ဘာလက်တွန်းလှည်းကြောင့် ဟုတ်ရ
မလဲ ဒီကောင်နဲ့ ဆော့လို့၊ ငါ့သားကို မင်းတွန်းတယ်ပေါ့လေ၊ ပြီးတော့
ဒီဘိန်းမုန့်ကို ကျွေးတယ်ပေါ့လေ၊ ငါ့သားက ဒီမုန့်မျိုးစားတာ မဟုတ်ဘူး”
ဘိန်းမုန့်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ ကိုထွေးသည် မျက်နှာ
ငယ်လေးနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် ထိတ်လန့်နေပုံရ
သည်။

“အစ်ကိုကြီး မရှက်ဘူးလား၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”
သင်းသင်းသည် အော်ပြောရင်း ဆေးထည့်ရန် ကလေးကို
အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွားသည်။

“ငါ့သားကို ငါဆေးထည့်မယ် မင်းမကိုင်နဲ့”

ဦးဖေတင်က အောက်မှ အော်၍ ပြေးလိုက်လာကာ ကလေးကို
လုယူ၍ အိမ်ပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။

သင်းသင်းက နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ဂွမ်းလိပ်နှင့် ဆေး
ထားရာ ဝီရိဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

“သွား . . . ငါ့သားကို မထိနဲ့၊ ငါ့ဘာသာလုပ်မယ်၊ မငွေလာခဲ့”

ဦးဖေတင်သည် ဒေါသတကြီးနှင့် သင်းသင်းကို တအား ဆွဲတွန်း
ပစ်လိုက်သည်။ အရှိုန်နှင့် ပြေးတက်လာသော မငွေနှင့် တိုက်လဲကာ
သင်းသင်း လဲကျသွားသည်။ ဖိုးတုတ်က အော်ငိုနေဆဲ။

သင်းသင်းသည် မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျနေသည်။ ရုတ်
တရက် ထမရ။ ဖိုးတုတ် ဒဏ်ရာကို တင်ချာတွေ ဦးဖေတင် ထည့်လိုက်၍
အသံကဲ့န်အော်သည်။

“မေမေ . . . မေမေ”

သင်းသင်းက ထပြေးလာသည်။

“သွား . . . မလာနဲ့ ခွေးမ၊ ငါ ကန်လိုက်ရမလား”

* * *

“ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ သင်းသင်း”

ဦးကျော်ဟန်က မေးလိုက်၏။

ကလေးသုံးယောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြ၏။
ဒေါ်လေးရွှေနှင့် သင်းသင်း ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေကြသည်။
သင်းသင်းက ဘာမှ ဖြေနိုင် ။တအိအိသာ ငိုနေသည်။

“ငါပြောမယ် မောင်ကျော်ဟန်၊ မင်း ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းမိန်းမကို
ခွင့်တောင်းပြီး တို့ကို တစ်ခန်းကာပေး”

ဦးကျော်ဟန်သည် နှမနှင့် အဒေါ်အဖြစ်ကို ငေးကြည့်နေမိ
သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ကိုမှ နားမလည်။

“ငါလည်း သစ်တုံးလို ငြိမ်ခံနေတာပဲ၊ ခုတော့ သင်းသင်း
ဆုံးဖြတ်ချက် ငါထောက်ခံတယ်။ ငါတော့ ဆားနဲ့ပဲ စားရစားရ မောင်
ဖေတင်နဲ့ မနေချင်တော့ဘူး၊ တကယ်လို့များ သင်းသင်းက မပြတ်လို့
သူ့လင်ဆီ ပြန်ရင်လည်းပြန်၊ ငါ မင်းနဲ့ အတူနေမယ်။ မင်းတို့က ခွင့်မပြု
ရင် သာသနာ့ရိပ်သာသွားတော့မယ်”

မိဘများ ဆုံးပြီးကတည်းက ဒီအဒေါ်ပဲ သူတို့ကို ထိန်းသိမ်း၍
ကြီးပြင်းလာသောကြောင့် ဒေါ်လေးရွှေသည် မိခင်လိုဖြစ်နေသည်။ အင်မ
တန်အေး၍ နှုတ်ဆိတ်သူက ဒါလောက် ဒေါသဖြစ်ကာ စကားထန်ထန်
ပြောသည်ကို ဦးကျော်ဟန် မမြင်ဖူးပေ။

“ဘယ်လို ဖြစ်လာကြတာလဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဖြည်းဖြည်း
ဆေးဆေး ပြောပြပါဦး”

“မင်းမိန်းမ မသိကိုပါခေါ်လိုက်၊ ငါ တစ်ခါတည်း ပြောပြမယ်၊

စိတ်ကူးချိုချို

m မိသင်းက စကားတစ်လုံးမှ ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်လေးရွှေသည် ဖြစ်ကြောင်းရဲ့ ကုန်စင်ကို ဖိုးတုတ် နဖူးကွဲသည်အထိ နိဂုံးသတ်ကာ ပြောပြသည်။

“အစကတည်းက တစ်အိုးစီ ချက်စားကတည်းက မနေတတ်မထိုင်တတ်ရတဲ့အထဲ ကလေး ချော်လဲပြီးကတည်းက ဒီသားလေးကို သင်းသင်းက လက်ဖျားနဲ့ မတို့ရတော့ဘူး။ ဒီတော့လည်း သင်းသင်းက ဒီဆင်းလာဖို့ ငါ့ တိုင်ပင်တော့ ငါလည်း သဘောတူ ဆင်းလာခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးဟန်၊ သင်းသင်းအိမ်ကိုလည်း မမက်တော့ပါဘူး၊ သင်းတို့ မိသားစုကို ခဏဖြစ်ဖြစ် တစ်ထောက်နားဖို့ လက်ခံပါ။ မမသိကိုပါ သင်းတောင်းပန်ပါတယ်။ သင်းတို့ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပြီး အခြေကျရင် ပြောင်းပါ့မယ်”

“သားလည်း အလုပ်လုပ်မှာပါ ဦးကြီးဟန်၊ ဝပ်ရှော့မှာပြောပြီး သား၊ ဦးထိန်ဝင်း ဝပ်ရှော့က ညပါ အလုပ်ရှိတယ်တဲ့၊ သား နေ့ဘက်ကျောင်း တက်မယ်”

ဒေါ်နှင့် မာန်နှင့် ပြောနေသော ကိုလတ်ကို ကိုထွေးနှင့် ဒုက္ခိတမဦးတို့က မျက်နှာငယ်လေးများနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

“တို့များလည်း နှစ်ယောက်တည်းပါ။ တခြားတော့ မသွားပါနဲ့ဦး၊ အိမ်တစ်ခြမ်းကာပေးပါ့မယ့်၊ သင်းသင်းတို့ မိသားစု နေပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဒေါ်လေးရွှေ” ဒေါ်သိကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလား လက်ခံစကားပြော၏။

“အောင်မယ်လေး ဖြစ်ပါတော်၊ ဟိုမှာ လင်မယားဆိုပြီး အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် တခြားစီ အိုးခွဲစားပြီးတောင် နေလာသေးတာ၊ ဒီကလေးမွေးလာမှ မောင်ဖေတင် ဘယ်လိုဖြစ်လဲမသိ. . .”

“အင်း . . . တွေးရခက်လိုက်တာ အကျင့်စာရိတ္တလည်းကောင်း၊ သားငယ် မယားငယ်လည်း မယူ၊ ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံ၊ ကိုဖေတင်ရယ် ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပါလိမ့်။ သင်းသင်းရယ် နင်ပြောလိုသာ ကြားရတာ၊

တို့ကြီးဟန်ဖြင့် ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီ အရည်အချင်းတွေကြောင့် သင်းသင်း အဆင်းရခက်နေတာပေါ့။ သူများပြောပြလည်း ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲခံပြီး နေတာပါ။ ပြီးတော့လည်းလေ သင်းမှာက ကလေး သုံးယောက် ပါလာတော့ သင်းအလျှော့ပေးတာပဲ”

“အေးလေ-ငယ်လှင်ငယ်မယား မဟုတ်တော့လည်း တစ်မျိုးပဲပေါ့။ ခုတော့ ဒီမှာ အေးလေးဆေးဆေးနေကြပေါ့။ တဖြည်းဖြည်း အလုပ် အတွက် ကြည့်စိစဉ်တာပေါ့” ဦးကျော်ဟန်သည် သူ့ညီမကို နှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်၏။ သူတို့အိမ်တွင် သင်းသင်းတို့ မိသားစုလေး နားခိုရာ ရသွားသည်။ ကိုလတ်က အာရုံအိုင်တီ ဝင်ခွင့်ရသည်။ ညဘက်မှာ ကားဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်ဝင်သည်။ သင်းသင်းကတော့ ရှော့စောင်ထိုးရင်း ရပ်ကွက်ထဲမှ လေးတန်းကျောင်းသားလေးများကို ကျူရှင်ပေးသည်။

သူသည် ယခုတော့လည်း မောပေမဲ့ စိတ်သက်သာသည်။ ကိုမော်နှင့် ရေချမ်းစင်လေးကို တောင့်တမိသလို သားထွေးဖိုးတုတ်ကိုလည်း အစဉ်သတိရသည်။ ညဉ့်တိုင်ရောက်လျှင် ဖိုးတုတ်ကိုသတိရ၍ သူ့ခေါင်းအုံးတွင် မျက်ရည်တို့ စိုစွတ်ရသည်။

“သားလေး နေလို့မှ ကောင်းရဲ့လား”

* * *

အပြင်တွင် မိုးတွေ သည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။

ကိုမော်နှင့် သူ့လက်ထပ်စက စုံတွဲရိုက်ခဲ့သော ဓာတ်ပုံလေးကို ခုမှ သေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်း ခေါင်းရင်းဘက်နံရံတွင် ချိတ်လိုက်၏။ ဘတ်ပုံချိတ်ရန် သံချောင်းကို ကိုလတ်က နံရံတွင် ရိုက်ပေးသည်။

ဓာတ်ပုံချိတ်နေသော အမေကို ဘေးမှ ကြည့်ရင်း ကိုလတ်သည်

စိတ်ကူးချိချိ

mgyoe.com

○ ကျွန်မကမချောပါဘူးနှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ

ဓာတ်ပုံထဲမှ အဖေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိ၏။

“မေမေရေ၊ ဖေဖေက ချစ်စရာ ပြုံးပြုံးကြီးနော်၊ သိပ်မချောပေမဲ့ သဘောကောင်းတယ်၊ နောက်တစ်ခါ အိမ်မှာမိုးယိုရင် သားကိုယ်တိုင် တက်ဖာမယ်နော်”

သင်းသင်းသည် သားဘာဆိုလိုသည်ကို နားလည်ပါ၏။ ဦးဖေတင်အပေါ် တိမ်းညွတ်သည့် ချစ်ခြင်းဆိုသော စိတ်ကလေးကို တဒဂ်မထိန်းလိုက်နိုင်သည့်အတွက် အိမ်မိုးယိုတာတွေ ရေစင်ပြင်ဖို့တွေနှင့် မလုံလောက်သော လစာကို တရားခံ ရှာလိုက်မိသည့်အတွက် ကိုမော်သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

အမှန်တော့ ရသောလစာနှင့် နေလို့ရပြီပဲ။ ပြည့်စုံသည်တော့ မဆိုသာ၊ ချို့တဲ့သည့်အတွက်တော့ အားတင်းရမည်ပေါ့။ သူ၏ ပျော့ညံ့သော သတ္တိအတွက် ကိုမော် ဓာတ်ပုံကြည့်ရင်း သူ့ရှက်လာမိပါသည်။

“တစ်ပင်လဲတော့ တစ်ပင်ထူတာ ဓမ္မတာမို့ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေကြောင့်၊ မိုးယိုတာကြောင့် တရားခံရှာတာတော့ သတ္တိနည်းရာကျတာပေါ့။ ယူပြီးတော့လည်း ကိုယ့်မှာ ကလေး သုံးယောက်ပါတဲ့ မုဆိုးမဆိုတော့ အပျိုမိန်းကလေး လက်ထပ်ပြီးတာထက် အလျော့ပေးရမယ်။ အလျော့ပေးတဲ့ ကြားထဲက ပြဿနာဖြစ်လာတော့လည်း သတ္တိမွေးရတာမှာပေါ့။ ကဲ... အခု ထွက်လာခဲ့ပြီ။ ရှေ့လည်း ဖြစ်လာသမျှ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့”

သူသည် မျက်လုံးကို ဓာတ်ပုံထဲမှ လွဲဖယ်လိုက်၏။ သူ့ကိုယ်သူ စိစစ် ဝေဖန်ရင်း အားပေးမိ၏။ ဦးကျော်ဟန်တို့ရပ်ကွက်က စမ်းချောင်းဘက်ရှိ မြန်မာရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ လမ်းပေါ် မိုးရေထဲမှာ ကလေးများ ဘောလုံးကန်နေကြသည်မှာ ရွဲ့ရွဲ့စိုစို မိုးကလည်း သည်းလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ကိုထွေးသည် ရေတံလျှောက်မှ စီးဆင်းကျလာသော ရေတန်းအောက်တွင် အားရပါးရ ချိုးနေသည်။ ကလေးများနှင့်အတူ မကစား

၅၂
နိုင်သူကတော့ သမီးကြီး မဦး၊ သူ့အတွက် လက်တွန်းကုလားထိုင် လှည်းဘီးဝယ်ရန် စုငွေလေးကို ယခု အိမ်သစ်ပြောင်းချိန် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းဝယ်ရဦးမည်။

သမီးလေးကို ချော့မော့ ပြောရဦးမည်ပေါ့။ သမီးလေးက လိမ္မာ ပါသည်။ အို. . . အားလုံးလိုပဲ သားတို့ကော သမီးရော လိမ္မာကြသည်ဆို ရမည်။ သူ ဦးဖေတင်ကို လက်ထပ်တုန်းကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ မကျေနပ်သော သူတို့ရင်တွင်း ဆန္ဒလေးများကိုတောင် ထုတ်ဖော်မပြောကြဘဲ ခေါင်းငုံ့နေကြသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက် သိတတ်နိုင်ကြသည်။

မိုးရေထဲမှာ ကလေးများ ဆော့ကစားသံ ကြားရလေလေ ကျန်ရစ်သူ သားငယ် ဖိုးတုတ်ကို သတိရလေ ဖြစ်လာရပြန်သည်။ မျက်ရည်က မိုးစက်များနှင့်အတူ မှန်ရီလာ၍ ကလေးများကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။

“မမသင်း . . . မမသင်း”

ဖိနပ်ချွတ်ပြေးတက်လာသော လှကြည်၏ အော်သံကြောင့် သင်းသင်းက လန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ လှကြည် . . . ထိုင်စမ်း”

လှကြည်သည် ရှေ့ခန်းဖျာပေါ်တွင် ထိုင်ယင်း ပြောပြန်၏။

“မမ ဆေးရုံလိုက်ခဲ့ပါ။ ဖိုးတုတ် နဖူးက ဒဏ်ရာကျက်သွားပေမဲ့ မမသွားကတည်းက မေမေ . . . မေမေနဲ့ ငိုနေတယ်။ ခုလည်း ဖျားလို့ ဆေးရုံတင်ရတယ်။ ကလေးဆေးရုံမှာ အဖျားကတော့ ကျသွားပါပြီ။ ဆရာဝန်ကြီးကရော၊ ပြုစုတဲ့ ဆရာမကရော ပြောတယ်။ သူ့ အမေကို ခေါ်ပေးပါတဲ့”

“ကိုကြီးက အခေါ် လွှတ်လိုက်တာလား”

သင်းက မျှော်လင့်ချက်နှင့် မေးလိုက်၏။

“ဆရာ မသိဘူး၊ ဆရာ့ကို ဆရာဝန်ကြီးကပြောတော့ မေမေ လုပ်တဲ့သူကို သူ မခေါ်ဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော် ဆရာ မသိအောင် လာခေါ်

တာ၊ လိုက်ခဲ့ပါ မမရယ်၊ ဖိုးတုတ် သိပ်သနားစရာ ကောင်းတာပဲ”

သင်းသင်းသည် သက်ပြင်းချမိ၏။

“သူမခေါ်လည်း ငါ့သား ငါခေါ်မယ်၊ သားကြီးလိုက်ခဲ့”

ကိုလတ်နှင့် သင်းသင်းသည် လှကြည်နှင့်အတူ ဆေးရုံထွက်လာသည်။ အလှည့်ကျ ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ဆုံပြီး သားကို သွားတွေ့သည်။ ဖိုးတုတ်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ထားမိ၏။ ဖိုးတုတ်က ငိုသည်။

“မေမေ . . . မေမေ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ခု . . . မေမေ သားကို လာခေါ်တာ၊ သား မေမေနဲ့အတူ နေရမယ်နော်”

“ဟေ့ . . . ဘာလုပ်လာတာလဲ”

ဦးဖေတင်အသံက အံ့မှိုင်းနေသော မိုးတိမ်ထဲမှ မိုးကြိုးသံလိုဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။ ကိုလတ်သည် ခုတင် တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ရပ်ကြည့်နေကြသော အမေနှင့်ပထွေးကိုငေး၍ကြည့်နေမိသည်။ လှကြည်ရင်ထဲမှာလည်း တထိတ်ထိတ်။

“သား ကျန်းမာရေးအတွက် မိခင်ရဲ့ ပြုစုယုယမှုလိုတယ်။ ဆေးရုံကလည်း ဆင်းနိုင်ပြီဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး အကြံပေးချက်အတိုင်း သင်းသင်းသားကို သင်းသင်းလာခေါ်တယ်။ မကျေနပ်ရင် သက်ဆိုင်ရာ ရုံးတော်မှာ ရင်ဆိုင်။ ဆေးပညာရှုထောင့်ကနေ ကိုယ့်သား ကျန်းမာရေးကို ဆုံးဖြတ်မလား၊ တရားဥပဒေနဲ့ ဆုံးဖြတ်မလား၊ ကိုကြီးဘာသာ စဉ်းစား၊ ဒါပဲ”

သင်းသင်းသည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာ ကလေးကိုပွေ့၍ ပြင်ပ မိုးရေထဲကို ပြေးထွက်သွားသည်။ ကိုလတ်ကနောက်မှ လိုက်သည်။ အငှားကားတစ်စီးခေါ်ကာ သူတို့ အိမ်ကိုပြန်လာကြသည်။

ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသော ဦးဖေတင် အပါးတွင် လှကြည်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။

မိုးက မစဲသေး။ အိမ်ရောက်တော့ သင်းသင်း မောနေသည်။

ဒါပေမဲ့ မိုးရေစက်တို့ စိုနေသော သားလေးပါးကို ညင်သာစွာ နမ်းရှုပ်
လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာအေးမြသွားသည်။

နောင်လည်း မောပါစေ၊ ရေအိုးစင်မရှိတဲ့ လမ်းထက်တော့
နောက်လျှောက်ရမည့်ခရီးလမ်းကို သူ မကြောက်ပါပြီ။ သူ့နှုတ်ပျော့
အားလျော့လာတိုင်း ဖန်ပြာခွက်နှင့် ကျောက်စက်ရေလို အေးမြမည့်
သားတို့ ရှိလာပြီမဟုတ်ပါလား။

ရွားလိုက်စမ်းပါ . . . မိုး။

တိုက်လိုက်စမ်းပါ . . . လေ။

ဒီလမ်းကို ဖြတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

။

ကျွန်မက မချောပါဘူး

(၁)

“တစ်မတ်ထက်ပိုရင် ကျွန်မအဖို့ အမြတ်ကြီးပဲ”

ကျွန်မ ပြောစကားကို ဒေါ်ဒေါ်မိုး နားမလည်ပါ။ တစ်မတ်ဆိုတာ ကိုတော့ သူသိပါသည်။

သူသည် တစ်မတ်ခေတ်ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။ ၂၅ ပြား ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကိုက ယခုမှ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ တစ်မတ် အကြောင်းဆက်လက် မမေးဘဲ သူနားလည်သမျှ ကျွန်မလုပ်ရမည့် အလုပ်အခြေအနေကို ရှင်းပြပါသည်။

“ပထမဆုံး မမနဲ့တွေ့ရမှာပဲလေ။ မမက ညည်းဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကို ပြောမှာပေါ့။ ပြီးတော့ နေရာပေးဦးမှာ၊ သူ့အဒေါ်က ပို့လိုက် တာဆိုတော့ ညည်းကို ယုံကြည်စိတ်ချမှာပါ”

ကျွန်မကို အလုပ်တာဝန် ပေးမည့်သူက ယုံကြည်စိတ်ချမှုကိုတော့ ခံယူချင်ပါသည်။ ကျွန်မတစ်ခါမှ သူများအိမ်မှာ အလုပ်မလုပ်ခဲ့ဖူးသလို လခစားလည်း မလုပ်ဖူးပါ။ ရုံးတွေဘာတွေမှာ လုပ်ဖို့ ကျွန်မပညာအရည် အချင်းက ၇ တန်းပဲရှိပါသည်။ အပြင်စာတွေ အများကြီးဖတ်ပါသည် ဆိုပေမဲ့ စာဖတ်ခြင်းကို အတန်းပညာလောက် အရေးထားခြင်း ခံရမည် မဟုတ်။ ယခု အလုပ်မှာတော့ အတန်းပညာ လိုမည်မထင်ပါ။ ပထမ

အဆင့် ဒေါ်ဒေါ်မိုးနှင့် တွေ့ရခြင်းကို ကျွန်မ စိတ်ချမ်းမြေ့ပါသည်။
နောက်ပိုင်းတွင်လည်း အဆင်ပြေ ကောင်းပါရဲ့။ ဒေါ်ဒေါ်မိုးက အသစ်
စက်စက် မဟုတ်သော်လည်း သန့်ရှင်းသော အဝတ်များကို သပ်သပ်
ရပ်ရပ် ဝတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“အိမ်ကြီးကိုလေ”

ကျွန်မတို့ အစေခံတန်းလျားနှင့် အိမ်ကြီးမှာ ပေ ၃၀ လောက်ပဲ
ကွာပါသည်။ အောက်ထပ်မှာ ကားဂိုထောင်နှစ်ခုရှိ၍ အပေါ်ထပ်မှာ
ဒေါ်ဒေါ်မိုးတို့ လင်မယားတစ်ခန်း၊ ကျွန်မတစ်ခန်းနေရပါသည်။ ကျွန်မ
က သူ့ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထား၍ အပြင်သွားမည် ထင်
သောကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မီးဖိုမှာ ငါ ချက်ပြုတ်နေတဲ့အခါ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဝတ်တာကို
မမက မကြိုက်ဘူး၊ ကိုဖြိုးလည်းကားမောင်းရင် တိုက်ပုံအင်္ကျီ အဖြူနဲ့
လုံချည် နီညိုရောင် ယောအဆင်ဝတ်ဖို့၊ သူ့ သက်သက်ဝယ်ပေးထား
တယ်”

ကိုဖြိုးဆိုသူမှာ သူ့ယောက်ျား ဘကြီးဖြိုးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ညည်းကိုလည်း သူ့ အဝတ်အစားပေးမှာပါ”

“ဘာပဲ ပေးပေးပေါ့လေ၊ ကျွန်မပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊
တစ်မတ်ထက် ပိုရင် အမြတ်ပါလို့”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းနေတာ တစ်လ တစ်မတ်ပေးရ
တယ်။ ဒီတော့ အရင်းတစ်မတ်ထက် ပိုရင် အမြတ်ကြီးပဲပေါ့”

သူ့မျက်နှာကြည့်ရသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းလင်းသွားပုံ မရပါ။
ကျွန်မလိုသူ ကျောင်းနေဖူးချင်မှလည်း နေဖူးပေလိမ့်မည်။ သူ့မျက်နှာမှာ
အေးချမ်း၍ အစဉ်ရှိသေကျိုးနွံသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်မကိုလည်း
ခင်မင်တွယ်တာ ပုံရသည်။

“ကဲ လာလေ၊ သွားကြစို့”

သူက ရှေ့မှထွက်သွားသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အသက် ၅၀ ကျော် လောက်ရှိပေမဲ့ အသားဖြူဖြူ ခပ်တုတ်တုတ် သွားလာသည်မှာ သွက်လက် သည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ပါးစုန့်ဖောင်းဖောင်းနှင့် မျက်လုံးလေးတွေက ကြည်လင် အေးမြပုံရသည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ကြီးဆီ ရောက်တော့ မီးဖိုတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူသည် နံနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်နေသည်။ ကျွန်မကတော့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကူပါသည်။ မီးဖိုကြမ်းပြင်သည် သန့်ရှင်း၍ ကျောက်ပြားဖြူများ ခင်းထားသည်။ အုတ်နံရံက အဖြူရောင် ပန်းကန်ဆေးသည့် ကြွေလှုံ လေးထောင့်ကလည်း ဖြူဖွေးနေသည်။ မီးဖိုနှင့်မတူ အဖြူရောင်များနှင့် တောက်ပနေသည့် အိပ်ခန်းတစ်ခုနှင့်တူသည်။ အဖြူရောင်ကိုကြိုက်သော ကျွန်မ၊ ခေါင်းအုံးလေးနှင့် လှဲ၍သာ အိပ်လိုက်ချင်ပါသည်။ သူသည် ကြောင်အိမ်ထဲမှ ပေါင်မုန့်များကိုယူကာ ပါးပါးလှီး၍ ပေါင်မုန့်ကင် ကိရိယာလေးထဲ ထည့်လိုက်၏။

ပြီးတော့ လူတစ်ရပ်လောက် မြင့်သည့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ကြက်ဥ ထုတ်လိုက်သည်။ ကြက်ဥကို အလုံးမပျက်ကြော်ပုံမှာ အတုခိုးစရာဖြစ်၍ ကျွန်မ သေချာစွာကြည့်နေသည်။ ခါးသာသာမြင့်သော မီးဖိုက လျှပ်စစ် မီးဖို အရှင်လေးခုနှင့် ဖြစ်သည်။ အိုးမည်းတွေနှင့်ကျပ်ခိုးတွေ အလိပ်လိပ် တက်နေသော ကျွန်မအဒေါ် မီးဖိုချောင်မှ ထွက်လာသော ကျွန်မအဖို့ ကြွေရည်အဖြူသုတ် မီးဖိုနှင့် မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေ မိပါသည်။ ဒေါ်မိုး၏လက်နှီးများသည် ဒါကြောင့် ဖြူဖွေးနေခြင်းဖြစ်သည် ဟု ကျွန်မ သဘောပေါက်သွားသည်။ ဤမီးဖိုမှာ အိုးမည်း၊ ကျပ်ခိုးတို့ကို ရှာမတွေ့ပါ။

“အမား. . .”

မီးဖိုအပြင်မှ အော်သံကြောင့် ကျွန်မလန့်သွားသည်။

“ရော-ဒီနို့အိုးယူသွား၊ ရာဂျစ်ဆီက နို့ယူလိုက်”

ပြောင်လက်တောက်ပနေသော ကြွေရည်သုတ်အိုးမှာ လက်တန်းလေးတပ်ထားသည်။ လက်တန်းမှ နို့အိုးကိုကိုင်ကာ ကျွန်မ ခြင်ဆန်ခါတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဟိန္ဒူကုလားကြီး မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူနှင့် သူ့နို့နှစ်ပုလင်းကို ကျွန်မအိုးထဲ လောင်းထည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ကဲ . . . ဒီ တစ်ဖက်အားတဲ့ ဖိုအပေါ်ကို နို့အိုးတင်ထားလိုက်။ မဝေအောင် စောင့်ကြည့်”

ကျွန်မသည် နှစ်တောင်လောက် ကျယ်သော လေးထောင့်မီးဖိုဖြူဖြူပေါ်မှ ခွင်လေးခုကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခွင်မှာ ရေနွေးအိုးတည်ထားသည်။ ပေါင်မုန့်ကင်ကိရိယာလေးမှာ ပေါင်မုန့်ကျက်သွားပြီဖြစ်၍ ချောက်ခနဲမြည်ကာ မုန့်ချပ်တွေ အပေါ်ထောင်တက်လာသည်။ စိတ်ချမ်းသာစရာပဲ၊ နီနီထွေးထွေး အလောတော် ပေါင်မုန့်ချပ်လေးတွေ၊ မီးနှင့်သာကင်မည်ဆိုလျှင် တူးသွားမည်။ မတူးလည်း အရောင်လှပညီညာမည်မဟုတ်။

ဒေါ်မုံးက မုန့်ချပ်ကိုယူကာ ထောပတ်ပါးပါး သုတ်လိုက်သည်။ ကြက်ဥကြော်ကိုလည်း ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်ပြန်သည်။ အထဲမှ လိမ္မော်ရည် ပုလင်းတစ်လုံး ထုတ်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်ပြားပြားလေးထဲသို့ လိမ္မော်ရည် လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ယွန်းဗန်း လေးထောင့်ပေါ်မှာ ကြက်ဥကြော်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ လိမ္မော်ရည် တစ်ဖန် ခွက်။

“ကဲ . . . နို့ဆူပြီ ထင်တယ်”

ဟုတ်၏။ ဒေါ်မုံးအမေးနှင့် အံ့ကိုက် နို့ကဆူလာပြီ၊ ကျွန်မသည် နို့အိုးချလိုက်၏။

“ပန်းကန်စင်ပေါ်က ကော်ဖီပန်းကန်ယူလိုက်”

ကျွန်မသည် ကော်ဖီပန်းကန်အလုံးနှင့် အပြားတစ်ချပ် ယူလိုက်သည်။ ဒေါ်မုံးက နို့ထည့်ကရားဖြူ ရှည်ရှည်လေးထဲ နို့တွေလောင်းထည့်လိုက်သည်။ ဖန် ပန်းကန်အငယ်တစ်ခုထဲမှာ သကြားက သတ်သတ်

ထည့်ထားသည်။ နို့နှင့်သကြားကို တခြားယွန်းလင်ဗန်းတစ်ချပ်ပေါ် တင်လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မပေးသော ကော်ဖီဗန်းကန် အစုံအလွတ်ကို ဗန်းထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ဟိ”

ရှည်လျားသော လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာသည်။

“ဟော... မမ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။ ကဲ... လေးခင် နို့ဗန်းယူ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”

ဒေါ်မိုးက ကျွန်မရှေ့မှ ပေါင်မုန့်ဗန်းကိုယူကာ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မက သူ့နောက်မှ နို့ကရားပါသော ဗန်းကိုယူကာ လိုက်သွားပါသည်။ သံဆန်ကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၍ ကျယ်ဝန်းသော ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်ကျော် သွားရသည်။ ထမင်းစားခန်းကြီးကို နောက်မှ သေသေချာချာ ကြည့်ရဦးမည်။ ယခုတော့ ဒေါ်မိုးကိုအမိလိုက်ရသည်။ သူသည် ထမင်းစားခန်းကိုဖြတ်၍ ဘေးပေါက်ကိုဖွင့်ကာ လှေကားပေါ် တက်သွားသည်။ လှေကားမှာ နက်ပြောင်တောက်ပနေသည်။ တော်ပါသေး။ လှေကားထစ်များ အလယ်မှာ ကော်ဇောအစိမ်းခင်းထား၍ ခြေမချောပါ။ ကျွန်မ နို့ဗန်းကို သတိထားကိုင်ကာ လိုက်သွားရသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ကျယ်သော ခန်းမကြီးတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ ခန်းမကြီးက ရှေ့ဘက်ထိဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့ဘက်တံခါးမကြီးမှာ အစိမ်းရင့်ရောင် ပွင့်ခက်တွေနှင့် ဇာခန်းသည်ကြီး ချထားသည်။ ခန်းမကြီး၏ ညာဘက် ဝဲဘက်မှာ အခန်းကြီးလေးခုပိတ်ရက်တွေ့ရသည်။ ညာဘက် အရှေ့ခြမ်းရှိ အခန်းတစ်ခုဆီ သို့ ရှေးရှုသွားနေသည်။ သူသည် အခန်းဝမှ ရပ်ကာ၊ တံခါးဘုလေးကို လက်ကမ်းဖက်နှင့် အသာလှည့်လိုက်၏။

“ဝင်းခဲ ဒေါ်မိုး...”

ကြည်လင်စူးရှသော အသံတစ်ခု အခန်းထဲမှ ကြားရသည်။ ဘာဖြစ်၍ မှန်းမသိ။ ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားသည်။ အသံလာရာသို့ ကျွန်မ မကြည့်မီ၊ ဒေါ်မိုးဘာလုပ်သည်ကိုသာ ကျွန်မကြည့်သည်။ တံခါးအတွင်း

m ဘက်ရှိ စားပွဲတစ်ခုပေါ်မှာ သူ၏ဗန်းကိုတင်သလို ကျွန်မလက်ထဲမှ ဗန်းကို တင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဒေါ်မိုးလိုပင် စားပွဲဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ်မှာ မုန့်စားပန်းကန်နှင့် ဇွန်းခက်ရင်းများ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။

“သူက အန်တီဝင်းပို့လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးလား”

အသံရှင်ဘက်သို့ ကျွန်မ မျက်နှာလှည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမ” ဒေါ်မိုးက ဖြေသည်။

“နာမည်က”

“လေးခင်ပါ”

မမ ဆိုသူသည် ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။ နေရောင်ခြည်များလင်းနေသော အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဆိုဖာတစ်စုံ ရှေ့ဘက်နံရံမှာ ကပ်လျက်၊ ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံ၊ မှန်တင်ခုံဘေးမှာ တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပုပုလေးပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးနှင့် အိပ်ရာခင်းပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆင်တူခင်းထားသည်။ ခြေရင်းတွင် သားမွေးစောင်တစ်ထည် ပုံရက်။ ဒေါ်မိုးက ခုတင်ရှိရာသို့သွားကာ အိပ်ရာကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်နေသည်။ ကျွန်မတို့ စားသောက်စားပွဲရှိရာသို့ မမထလာသည်။ မမသည် ကတ္တီပါ အစိမ်းရောင်လွှာဖိနပ်လေးကို စီးထားသည်။ သူ့ကိုယ်မှာ ခြေဖျားထိ ရှည်သော ပိုးပါးစိမ်းဖျော့ဖျော့အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် မြင့်မြင့်နှင့် အသားဖြူလှသည်။ မျက်ခုံးမွေးတွေမှာ တောက်ပသော မျက်လုံးပေါ်မှာ မျဉ်ကြောင်းလေးလို သေးသွယ်ရှည်လျားလှသည်။ နှာတံပေါ်၍ နှုတ်ခမ်းမှာ ပါးလျားသော်လည်း ဖြူဖျော့ဖျော့ ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းမှာ ဆံပင်ကို ပလပ်စတစ် အချောင်းတွေနှင့် အလိပ်အလိပ် လုပ်ထားသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အရုပ်တော့မဆိုးပါ။ လှသည်ဆိုသည်ထက် ကြည့်လို့ တော့ကောင်းပါသည်။ သို့သော် လန်းဆန်းနုပျိုခြင်း မရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့အသက်ကို လေးဆယ်လောက် ခန့်မှန်းရပါသည်။

စားပွဲရှေ့ကုလားထိုင်မှာ မမထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရ

မှန်းမသိ။ ရင်ကလည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ ဖြူသွယ်သော လက်
ချောင်းများနှင့် လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို မမလှမ်းယူပါသည်။ လက်သည်းလေး
တွေက ချွန်မြန်ထွေးနေသည်။ မမ လိမ္မော်ရည်သောက်နေပုံကို ကျွန်မ
တအံ့တဩ စူးစိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ သတိရ၍ မျက်လွှာချလိုက်မိပါသည်။
သူတစ်ပါး စားနေသည်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းမှာ ရိုင်းရာကျမည်လား။
မမ ဘာကိုလိုသည်ကိုလည်း ကျွန်မ သိဖို့လိုပါသည်။ မျက်လွှာချ၍
မတ်တတ်ရပ်နေရခြင်းမှာ ကြာလှသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“မင်းနာမည် . . . ဘယ်သူလဲ”

“လေးခင်ပါ မမ . . . ”

ကျွန်မသွက်လက်စွာ ဖြေလိုက်ပြီး ခေါင်းမော့လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်မှာ လုပ်ဖူးလဲ”

“မလုပ်ဖူးပါဘူး”

“စာကော သင်ဖူးလား”

“ကျွန်မ ခုနစ်တန်းအထိ သင်ဖူးပါတယ်”

“အေးလေ- ခုနေဖို့ အိပ်ခန်းပေးမယ်။ ထမင်းလည်းကျွေးမယ်။
လခတော့ ၁၀၀ ပေးမယ်။ မင်းလုပ်ရည်ကိုင်ရည် ကြည့်ပြီး၊ တစ်လကြာ
တော့ မမ လခတိုးပေးမယ်၊ ကျေနပ်လား”

“ကျေနပ်ပြီးသားပါ မမ” ဒီအဖြေကို ကျွန်မဖြေသည်မဟုတ်။
ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော ဒေါ်မုံးက ကျွန်မအနားလာရပ်
ကာ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“သူက တစ်မတ်ထက်ပိုရင် အမြတ်ကြီးပဲတဲ့” ဒေါ်မုံးက ဆက်
ပြော ပြန်ပါသည်။

“ဘာတဲ့ လေးခင်၊ တစ်မတ် . . . ဘာတစ်မတ်လဲ”

ကျွန်မသည် မမအမေးကို ဖြေရပါတော့မည်။ ဒီတစ်မတ်
အကြောင်းကို ကျွန်မက စခဲ့သည်ပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့မမ၊ ကျွန်မတို့မြို့က ဒီစကြိတ်မြို့လေးပါ။ အထက်တန်း

ကျောင်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့နေတာက မြို့ပြင် တာဝိုင်းကြီးမှာ နေပါတယ်။ ကျွန်မအဖေက ခြံလုပ်ပါတယ်။ အမေကတော့ မမာလှဘူး။ အဖေကိုကူရ၊ အမေကို ပြုစုရနဲ့၊ ကျွန်မကျောင်းမနေရဘူး။ တာဝိုင်းကြီးကနေ မြို့ကိုဖြတ်ပြီး၊ မြို့နောက်က ကျောင်းကိုတက်ရတာ ဝေးလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျွန်မလို ကျောင်းမတက်နိုင်တဲ့ ကလေးတွေအတွက် ဆရာကိုဌေးအောင်ရယ် ညကျောင်းဖွင့်ထားတယ်။ သူ့ကျောင်းက တစ်လတစ်မတ် ပေးရတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီညကျောင်းက ၇ တန်း အလွတ်ဖြေပြီး အောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မဘဝမှာ အရင်းက တစ်မတ်ပဲရှိလို့၊ တစ်မတ်ထက်ပိုရင် အမြတ်လို့ပြောတာပါ။”

မမက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ညိတ်ကာနှင့် လှပစွာ ပြုံးပါသည်။

“မင်းအမေကော ခု နေမကောင်းတုန်းပဲလား။”

“အဖေရော အမေရော မရှိတော့ပါဘူး။ တာကြီးပိုင်းက ခြံကလေးကို ရောင်းပြီး၊ အဒေါ်နှင့်အတူနေပါတယ်။ အဒေါ်က ဆေးလိပ် လိပ်ပါတယ်။”

“အန်တီဝင်း ဆေးလိပ်ခွဲမှာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တခြား လခစားလုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သေးလား။”

မမ မေးခွန်းကို ရုတ်တရက် ကျွန်မမဖြေသေးပါ။ ကျွန်မလို ခုနစ်တန်းနှင့် လခစားအလုပ် ဘာအလုပ်လုပ်ရမှန်းမသိတာ။ မြို့ထဲမှာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ၁၀ တန်းအောင်သူတစ်ယောက် ရှိပါသည်။ သူတောင် လက်နှိပ်စက်သင်ပြီး၊ အလုပ်လျှောက်တာမရခဲ့ပါ။ မမကို ဒီအကြောင်း ပြန်ပြောရကောင်းမည်လား။ ကျွန်မသည် မမကိုလေးစားစွာ မော့ကြည့်ရင်း “ကြိုးစား ကြည့်ပါသေးတယ်” ဟုဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီရန်ကုန်မှာလား၊ မင်းတို့မြို့မှာလား။”

မမက စိတ်ဝင်စားစွာမေးနေသည်ကို ကျွန်မကျေနပ်မိပါသည်။

“ရန်ကုန်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ ကျွန်မက ပညာကလည်း ၇

တန်း၊ သူငယ်ချင်းလိုလည်း လက်နှိပ်စက်မတတ်ဘူး”

“အေး-အေး-မင်းဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာ၊ မမ ကြိုက်သွားပြီ။ ကဲ-ဒေါ်မုံး သူ့ကိုနေရာပေး၊ လိုအပ်တာတွေလည်းပေးလိုက်၊ အကျိုးတိုင်းလည်း ကျွန်မအလုပ်တိုက်သွားရင်ပေးလိုက်”

မမ နံနက်စာစားဖို့ ပြင်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ဖို့ အချက်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်မုံးက တံခါးရှိုရာသို့ ထွက်အသွား၊ ကျွန်မက နောက်မှလိုက်ပါသွားပါသည်။ အခန်းပြင်ရောက်တော့ . .

“လေးခင်ကပေါတောတောပဲ” ဟု ဒေါ်မုံးက မှတ်ချက်ချပါသည်။

* * *

(၂)

ကျွန်မရသော အခန်းလေးမှာ မမတို့ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးများ၏ နောက်ဘက် အစွန်ဆုံး ၁၀ ပေခန့်ကျယ်သော အခန်းကျဉ်းလေး တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုရှိ၍ လေကောင်းစွာရပါသည်။ အခန်း နံရံများက စိမ်းဖျော့ဖျော့ သုတ်ထားသည်။ ခုတင်တစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး ရှိသည်။ ဒေါ်မုံးပေးသော ပစ္စည်းများထဲတွင် ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးက အသစ်စက်စက် မဟုတ်သော်လည်း ဖွပ်လျှော်ပြီးသား အိပ်ရာခင်း အဖြူ နှင့် ခေါင်းအုံးစွပ်ဖြစ်ပါသည်။ ခြင်ထောင်ကတော့ ပေါင်းတည်လာ ခြင် ထောင်။ ပြီးတော့ အညာစောင်နီညိုခင်းတစ်ထည်။ မမကို များစွာကျေးဇူး တင်ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးမှာ အဒေါ်နှင့်အတူနေစဉ်က ကျွန်မရသမျှ ပိုက်ဆံနှင့် စာအုပ်ငှားဖတ်ပါသည်။ ဒီစာအုပ်တွေထဲမှာ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ပါပါသည်။ ဝတ္ထုတချို့ထဲမှာ သူဌေးတွေ အိမ်မှာအလုပ် လုပ်ရသော မိန်းကလေးတချို့ အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲတာတွေ ဖတ်ဖူး ပါသည်။

ရန်ကုန်မှ မမ အိမ်ရောက်သည်မှာ ကျွန်မဘဝ ကဏ္ဍသစ်တစ်ခု

စိတ်ကူးချိချိ

mgyoe.com

ဖွင့်လိုက်သလိုပါပဲ၊ အဒေါ်၏အိမ်မှာ ကျွန်မ ခဏခဏအဆူခံရသည်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မပါပဲ၊ ဟင်းကို ဘာနဲ့စားရစားရ စားနိုင်ပါသည်။ များသောအားဖြင့် ဟင်းဆိုတာကလည်း ဟင်းချိုတစ်ခွက်နှင့် ငါးပိရည် ဖျော် ကောင်းကောင်း တို့စရာပါပဲ၊ တစ်လတစ်ခါလောက်တော့ အဒေါ် ဝက်သားဝယ်လာ တတ်ပါသည်။ ဘာနဲ့စားရစားရ ကျွန်မမငြိုငြင်ပါ။ အဝတ်အစားဆိုလည်း အပြင်ထွက်ဖို့ အကောင်းတစ်စုံပဲ ရှိပါသည်။ အိပ်ရာကိုတော့ တက်နိုင်သလောက် အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူနှင့် အိပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား ဖွပ်လျှော်ပါသည်။ အဒေါ်အိပ်ရာကိုပါ ကျွန်မလုပ်ပေးပေမင့်-

“ရေက ဒီမှာဝယ်သုံးရတာ၊ ဆပ်ပြာဘယ်လောက်ဈေးကြီးတယ် ဆိုတာကော သိလား၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်မှပေါ့” ဟု ဆူပါသည်။

“အဒေါ်ရယ် အစားရော၊ အဝတ်ရော၊ အားလုံးခြိုးခြိပါတယ်၊ ဘာမှမတပ်မက်ပါဘူး၊ အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူလေး တစ်ခုကိုတော့ တပ်မက် ပါရစေ” ဟု ကျွန်မကပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

ဘာပြောပြောလေ၊ အဖေရှိတုန်းက ခြံထဲမှာ ရေတွင်းရှိသည်။ ရေပေါ် ပေါ်နှင့် ကျွန်မအဝတ်ဖွပ်သည်။ အမေ့ခမျာ မမာရလွန်းလို့ လူမမာစော်နံ့ရသည့်အထဲ စောင်ခြင်ထောင်အိပ်ရာခင်းတွေ မသန့်လျှင် ဘယ်မှာ စိတ်ချမ်းသာမှာလဲ၊ နေရောင်ထဲမှာ ခြောက်သွေ့သွားသော အိပ်ရာခင်းစောင်တွေ ရနံ့တို့က မွှေးပျံ့လတ်ဆတ်နေသလိုပါပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ဆင်းရဲဆင်းရဲ အဖေတို့ အမေတို့ အဝတ်အစားအိပ်ရာတွေကတော့ အမြဲသန့်ရှင်းနေအောင် ကျွန်မကြိုးစားဖွပ်သည်။ ဆင်းရဲပါသည်ဆိုကာမှ ခေါင်းအုံးက ဆီချေးစော်နံ့၊ စောင်တွေ ခြင်ထောင်တွေက ချဉ်စုတ်စုတ် ချွေးနံ့တွေနှင့် ကျွန်မ အလွန်အော်ကလီဆန်တတ်ပါသည်။ အဖေတို့ အမေတို့ ကြေးညော်နံ့ကင်းသော အိပ်ရာပေါ်မှာ သေသွားရသည်ကိုပဲ စိတ်ဖြေသာပါသည်။ သည်တုန်းက ရေကလည်းပေါ်ပါသည်။ ယခုတော့ အဖေလည်း မရှိတော့ပါ။ အမေလည်း အိပ်ရာဖြူဖြူလေးပေါ်မှာ၊ နောက်ဆုံးအိပ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ ခြံကလေးကို ရောင်း၍ အမေ့ရောဂါ

ကြောင့် တင်သောကြွေးတွေ ကျွန်မဆပ်လိုက်ပါသည်။

အဒေါ်အိမ်မှာ ဆိုတော့ရေကလည်း ဝယ်သုံးရသည်။ အဒေါ်စိတ်တိုင်းကျကြည့်နေရသည်ပဲပေါ့။ ကျွန်မ အရောင်းအဝယ်၊ လုပ်ခဲ့တုန်းက ကျန်ငွေလေးနှင့် အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူ အခြေအနေကို ထိန်းခဲ့ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်လာ၍ မမကိုကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ကျွန်မအခန်းလေးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ခြင်ထောင်ထောင် အိပ်ရာခင်းပြီး ကျွန်မ အောက်ထပ်ဆင်းလာပါသည်။ ဒေါ်မိုးက သူချက်ပြုတ်ပြီးသား ဟင်းတွေကို ထမင်းချိုင့်ထဲ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ထည့်သည်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်တော့ ကျွန်မကိုယူခိုင်းသည်။

“ညည်းအဲဒါ အိမ်ရှေ့ယူသွား၊ ကိုဖြိုးကားထုတ်လာရင်း ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်”

“မမက အိမ်မှာထမင်း မစားဘူးလား”

“၉ နာရီပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဟိုအလုပ်တိုက်မှာ စားမှာ”

“ပန်းကန်တွေ ဇွန်းတွေရော”

“အားလုံး အလုပ်တိုက်မှာ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်”

ကျွန်မသည် ထမင်းချိုင့်ကို အိမ်ရှေ့ခန်းမကြီးအဝ ယူသွားတော့ ဘကြီးဖြိုးကားမှာ ဆင်ဝင်အောက် အဆင်သင့်ရောက်နေပါသည်။ ထမင်းချိုင့်ကို ကားပေါ်တင်လိုက်ပါသည်။ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဘကြီးဖြိုးကလည်း စကားသိပ်ပြောပုံမရ။ ကျွန်မ သံဆွဲတံခါးနားရပ်နေပါသည်။

လှေကားဆီမှ ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မမ။ ကျွန်မ အလွန်အံ့အား သင့်သွားပါသည်။ နံနက်ခင်း အိပ်ရာထက တွေ့ခဲ့သော မမနှင့် ဘာမှမတူ။ မနက်က မမကို အသက် ၄၀ လောက်ဟု ကျွန်မ ခန့်မှန်းခဲ့ပါသည်။ ယခုတော့ မမသည် ၃၀ လောက်ခန့် နုပျိုသွားသည်။ ဆံပင်တွေမှာ သူ့မျက်နှာနှင့် လှပအောင် နဖူးပေါ်မှာခွေခွေ နေကြသည်။ ကုပ်ပေါ်မှာ ဆံထိုးမဟုတ်သော ဆံပင်တိုတွေကို ပုံပုံလေး ရစ်ဖွဲ့ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းများက နံနက်ခင်းကလို ဖြူလျော့မနေ၊ ခရမ်းရောင်

